

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

13) Forespørgsel nr. F 18:

Forespørgsel til fødevareministeren:

»Er det regeringens opfattelse, at fiskeriministrenes beslutning på rådsmødet den 30. oktober 1997 om at tillade fiskeri efter rødspætter med et mindstemål på 22 cm, og at reglerne for at fiske rødspætter med redskaber med små masker på 80 mm lempes, er i overensstemmelse med en bæredygtig udvikling af rødspættebestanden i Nordsøen?«

Af Kent Kirk (KF), Lene Espersen (KF), Knud Erik Kirkegaard (KF), Charlotte Antonsen (V), Svend Erik Hovmand (V), Jens Kirk (V) og Bodil Thrane (V).

(Forespørgslen anmeldt 13/11 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 20/11 97).

Begrundelse

Kent Kirk (KF):

Den beslutning, der blev truffet på rådsmødet den 30. oktober om bl.a. rødspættefiskeriet, indebærer jo, at man nu vil tillade fiskeri på ungfisk, og at man samtidig vil tillade, at man kan fiske med væsentlig mindre maskestørrelser end det, der generelt er gældende i konsumfiskeriet.

Vi behandlede sagen i Folketingets Europaudvalg flere gange, og det var klart vores opfattelse, at regeringen var parat til at stemme for det beslutningsforslag, som indebærer denne nedsættelse af mindstemålene.

Heldigvis var der er flertal i Europaudvalget, der afviste det. Derfor synes jeg, det er vigtigt, at vi her i Folketinget får afklaret, om det er en ny politik, vi oplever fra regeringens side, og

om regeringen finder, at denne beslutning er i overensstemmelse med det, vi normalt kalder et bæredygtigt fiskeri. Det er grunden til, at vi skal have forespørgselsdebatten her i dag.

Besvarelse

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen): Rådets beslutning den 30. oktober 1997 om de tekniske bevaringsforanstaltninger var konklusionen på et forhandlingsforløb, som begyndte allerede i sommeren 1996.

De tekniske bevaringsforanstaltninger er sammen med TAC og kvoter det vigtigste generelle redskab til at forvalte den løbende fiskeriindsats. Det er også derfor, det fra starten har haft høj prioritet fra dansk side at deltage aktivt og konstruktivt i forhandlingerne vedrørende de tekniske bevaringsforanstaltninger, og oven i købet har vi gjort det i en løbende dialog med hele fiskerierhvervet.

På en række områder har vi også fra dansk side påvirket de forskellige kompromisforslag i en gunstig retning, bl.a. nåede vi en tilfredsstillende løsning for Danmarks meget vigtige industrifiskeri.

Som helhed mener jeg, at de nye tekniske bevaringsforanstaltninger er forsøg på at komme nogle alvorlige mangler i fiskeripolitikken til livs. Jeg tænker her på ændringer af reglerne for discard, som vil reducere omfanget af dette problem, på indførelsen af 1-nets-reglen med nødvendige undtagelser og nye krav til tekniske udførelser af redskaber, som vil give øget selektivitet.

Det var den danske linje under forhandlingerne at forsøge at sætte et højt niveau for kriterierne i bevaringspolitikken, bl.a. med større vægt på generelle forøgelse af maskemålene og indførelse af mere selektive redskaber i flere fiskerier.

Rådets beslutning lever efter regeringens opfattelse ikke op til de danske ønsker på tre områder: Udvidelsen af grænsen for bomtrawlerfiskeriet mod nord, maskestørrelsen for fladfisk i trawlerfiskeriet i den sydlige Nordsø og mindstestørrelsen for rødspætter. Beslutningen på disse punkter er klart ikke den bedste vej at gå i en situation, hvor bestræbelserne jo går ud på at opnå øget bæredygtighed, og hvor der samtidig er grund til at være bekymret over udviklingen af rødspættebestanden i Nordsøen.

Fladfiskefiskeriet i Nordsøen forvaltes i en balancesituation, og bomtrawlerflåden, der går efter tunge med 80 mm masker i den sydlige Nordsø, skal sameksistere med garnfiskeri efter rødspætter med 100 mm masker eller endnu større mål, der hovedsagelig foregår i den nordlige del af Nordsøen.

I den sammenhæng er det vigtigt at gøre sig klart, at det nuværende regelsæt giver mulighed for at fiske efter rødspætter med 80 mm masker i den sydlige Nordsø. Realiteten er, at blot fangsten indeholder én tunge for hver 20 rødspætter, er det i dag lovligt at fiske rødspætter med 80 mm. Hovedparten af dette fiskeri drives med det formål at fange den værdifulde tunge, men ofte udgør rødspætten størstedelen af fangsten målt i tons.

De nye tekniske regler indebærer, at 5 pct.-reglen fjernes, og at der indføres en 70 pct.-regel for en gruppe målarter, som indbefatter såvel tunge som rødspætte. Jeg tror, det afspejler den faktiske fangstsammensætning, der er i fiskeriet. Det primære formål med at ændre 5 pct.-reglen for tunge er således at opnå en bedre overensstemmelse mellem, hvordan fiskeriet benævnes og den faktiske fangstsammensætning, og vil i realiteten næppe betyde en ændring i fiskerimønsteret.

Fra dansk side har vi under forhandlingerne presset på for at få hævet maskestørrelserne i tungefiskeriet for at reducere bifangsterne af små rødspætter, men ingen andre medlemslande var parat til at forøge maskestørrelserne for tunge. Vi havde desuden under forhandlingerne argumenteret kraftigt imod en nedsættelse af mindstemålene for rødspætter fra 27 cm til 22 cm, som indebærer, at det vil blive lovligt at fiske mindre rødspætter.

Flytningen af grænsen for bomtrawlerfiskeriet mod nord var efter regeringens vurdering den del af forslaget, der var klart mest negativ i forhold til bæredygtighedstanken, idet den jo betyder en udvidelse af området, hvor der kan fiskes med et lavere maskemål end det generelle, og det må jo siges at være et klart skridt i den forkerte retning. Desuden er udvidelsen af dette område i modstrid med danske interesser, idet det forventes at føre til et forøget fiskeri med bomtrawl i et område, som er vigtigt for danske garnfiskere.

Op til de afgørende forhandlinger prioriterede regeringen det derfor højt at forhindre netop denne udvidelse af området, og det er faktisk min vurdering, at dette resultat var inden for

rækkevidde. Den realpolitiske situation kort før rådsmødet var, at det ville blive uhyre vanskeligt at forhindre en nedsættelse af mindstemålene for rødspætter og opnå en forhøjelse af maskemålene i trawlfiskeriet i det sydlige Nordsø.

Regeringen valgte derfor at forslå et mandat i Europaudvalget, hvor Danmark efter at have argumenteret imod det, efter at have arbejdet imod det, i sidste instans kunne acceptere et kompromis, som ville indebære, at området for 80 mm-fiskeri, altså den såkaldte bomtrawlkasse, ikke blev udvidet. Efter to møder i Europaudvalget måtte det konstateres, at der kun var mulighed for at få et mandat til at arbejde for en udskydelse, og – hvis dette ikke var muligt – at stemme imod forslaget.

Resultatet blev som bekendt, at Danmark som det eneste land stemte imod, og det område, hvor 80 mm fiskeri er tilladt, blev nu udvidet mod nord. Mine handlemuligheder i forbindelse med rådsmødet var stort set ikkeeksisterende.

Denne forespørgsel indeholder et meget konkret og specifikt spørgsmål om, hvordan rådsbeslutningen vil påvirke den fremtidige udvikling af rødspættebestanden.

Ifølge den seneste biologiske rådgivning er rødspættebestanden i Nordsøen på et historisk lavt niveau uden for den såkaldte sikre biologiske grænse. Hvis vi vil sikre en bæredygtig udvikling i bestanden fremover, er det således afgørende at fastlægge kvoter, som begrænser det samlede fiskeritryk.

Jeg har anmodet Danmarks Fiskeri- og Havundersøgelser om en biologisk vurdering af effekten på rødspættebestanden i Nordsøen af de vedtagne regler. Danmarks Fiskeriundersøgelses foreløbige vurdering er, at en nedsættelse af mindstemålene for rødspætter vil kunne have en positiv eller neutral effekt på bestanden. Denne konklusion er baseret på en forudsætning om, at nedsættelsen medfører, at bifangsterne af rødspætter mellem 22 og 27 cm, som i dag smides døde tilbage i havet, vil blive landet og modregnet i kvoten.

Der er også problemer med at forudsige, hvordan beslutningen vil påvirke fiskerimønsteret i det udvidede område, og om fiskerne vil lande rødspætter mellem 22 og 27 cm.

På baggrund af disse usikkerhedsmomenter og rødspættebestandens aktuelt lave niveau finder regeringen beslutningen problematisk i forhold til en bæredygtig udvikling af rødspæt-

tebestanden. Det skyldes ikke mindst risikoen for konsekvenser af eventuelle ændringer af fiskerimønsteret som følge af, at 80 mm fiskeri nu er tilladt i det udvidede område.

Jeg vil gerne nævne, at flere delegationer trods alt havde sympati for Danmarks synspunkter under rådsmødet, og bl.a. England afgav en erklæring, der dokumenterer, at der blev lyttet til de danske synspunkter omkring specielt flytningen af grænsen for 80 mm fiskeri i Nordsøen.

Det er regeringens holdning, at Danmark bør intensivere arbejdet for at indbygge større bæredygtighed i fiskeripolitikken fremover. På trods af et utilfredsstillende resultat på rådsmødet den 30. oktober er jeg overbevist om, at vi fra dansk side har mulighed for at præge dagsordenen for en mere bæredygtig fremtid i fiskeripolitikken.

Jeg ser det derfor som regeringens opgave at tage initiativ til at foretage en nærmere vurdering af beslutningernes konsekvens og af fladfiskebestandens udvikling på længere sigt. Regeringen er indstillet på i samarbejde med Danmarks Fiskeriundersøgelse at fremskaffe nye og bedre informationer, som kan danne grundlag for en bedre forvaltning af fladfiskebestanden i fremtiden.

Jeg vil desuden lægge op til, at der i et bredere europæisk perspektiv med deltagelse af de øvrige medlemslande og Kommissionen gennemføres et projekt omfattende det samlede forvaltningsregime for fladfiskefiskeriet i Nordsøen. Jeg er overbevist om, at et sådant projekt må være i alle parter interesse, og det ville være den bedste mulighed for at belyse mulighederne for en mere positiv udvikling af bestandene af fladfisk i Nordsøen. Jeg mener, det vil være den rigtige vej frem, hvis Danmark skal opnå reelle fremskridt i forvaltningen af fladfiskefiskeriet.

Regeringen mener, at vi fra dansk side har en vigtig opgave i at skabe en holdningsændring hos de øvrige medlemslande for at sikre en mere bæredygtig forvaltning i fremtiden.

I den offentlige debat bliver bæredygtigheden gjort til et nøgleord i den danske holdning til fiskeripolitikken. Jeg er faktisk meget tilfreds med, at der i fiskerierhvervet og blandt Folketingspartier tilsyneladende har dannet sig en fælles holdning til, at fiskeripolitikken skal føres på et bæredygtigt grundlag. Det er jo helt i overensstemmelse med de synspunkter, som

jeg på Danmarks vegne har tilsluttet mig på Nordsøkonferencen i Bergen tidligere i år.

Jeg vil gerne afrunde min besvarelse med en opfordring til, at alle involverede parter, dvs. fiskerierhvervet, de politiske partier, forskningsmiljøer og regering arbejder tæt sammen på at definere rammer og kriterier for en bæredygtig fiskeripolitik og søge den gennemført på en afbalanceret måde inden for EU til fordel for dansk fiskeri.

Forhandling

Kent Kirk (KF):

Jeg vil gerne takke ministeren for besvarelsen.

Jeg tror, det er vigtigt, når man taler om rødspættefiskeriet i Danmark, at man også betragter det ud fra en historisk synsvinkel. Det er jo i virkeligheden rødspættefiskeriet, der har været grundlaget for dansk fiskeri i Nordsøen, og før man begyndte at tale om fiskeripolitik, har der derfor blandt fiskerne og dem, der har interesseret sig for fiskeriet, altid været en diskussion om, hvordan man kan sikre et bæredygtigt fiskeri af rødspættebestanden.

Der har også, før vi kom ind i EF, blandt de danske fiskere været vilje til at fastsætte tekniske regler for rødspættefiskeriet på et højt beskyttelsesniveau, og derfor betragter jeg denne debat som et led i den udvikling, dansk fiskeri har gennemgået gennem de sidste 100 år. Det er jo rødspættefiskeriet og snurrevodsfiskeriet, der blev udviklet i begyndelsen af dette århundrede, der har dannet grundlaget for det fiskeri, vi har i Danmark i dag.

Vel har rødspættefiskeriet ikke den samme økonomiske betydning i dag som før i tiden, men jeg synes, det er vigtigt at holde sig for øje, at netop bæredygtigheden i dette fiskeri har været et af diskussionsemnerne, og der har været vilje til at sikre den fra dansk side. Derfor havde vi også i 1960'erne og 1970'erne et højt mindstemål for rødspætter her i Danmark, og efter at vi kom med i EF i begyndelsen af 1970'ere og man begyndte at lave en fælles EF-fiskeripolitik i 1976, var der et ufravigeligt krav fra dansk side, at man skulle have et EF-beskyttelsesniveau, som lå på linje med det danske. Det lykkedes også for de skiftende fiskeriministre i slutningen af 1970'erne at få etableret et højt og godt beskyttelsesniveau.

Jeg synes også, vi kan konstatere, at det har givet resultater, for vi har jo faktisk haft en rela-

tivt stabil rødspættebestand i Nordsøen. Når vi tænker på, hvordan det er gået med andre fiskearter gennem de sidste 20 år, har der været en stor stabilitet, netop fordi Danmarks fiskeripolitik på området slog igennem i EF. Vel var vi nødt til at acceptere, at det hollandske bomtrawlfiskeri efter tungere også skulle have lov til at eksistere, og derfor accepterede vi en speciel regel, der sagde, at når der blev fisket efter tunger, og tunger udgjorde 5 pct. af fangsten, kunne man bruge en mindre maskestørrelse end den, man skulle bruge i rødspættefiskeriet. Derfor har hollænderne fået lov til at bruge de 80 mm.

Her bevæger vi os ind til kernen i den diskussion, vi skal have her i dag; men inden jeg går over til det, vil jeg godt sige, at der er megen sund fornuft i at have et højt beskyttelsesniveau for rødspætter, for netop rødspætten er en af de få fiskearter, der har få naturlige fjender. Det vil sige, at fra det øjeblik, rødspætten har overstået larvestadiet og bevæger sig ned på havbunden, er der ikke mange andre fiskearter, der æder dem, og derfor får man meget ud af at sikre ungfisken. Man får meget større mulighed for at kunne drive rødspættefiskeri, hvis det princip fastholdes.

Men så kommer vi til EU-beslutningen den 30. oktober, hvor ministeren fremstiller det sådan, at havde vi bare kunnet undgå, at bomtrawlskassen blev flyttet op til de 560 nord, havde alt været godt. Det mener jeg ikke, og jeg mener heller ikke, man kan sige, at ved at acceptere en nedsættelse af mindstemålet for rødspætter til 22 cm og ved at fjerne 5 pct.-reglen i tungefiskeriet og dermed tillade 80 mm-redskabet i hele rødspættefiskeriet har man sikret en ordentlig beskyttelse.

Jeg vil også tilbagevise ministerens argumenter om, at vi kunne opnå noget på rådsmødet ved at stemme for. Jeg mener, at man skulle have sat det biologiske arbejde i gang meget tidligere, end vi snakker om nu. Ministeren nævnte selv, at hele denne debat startede i sommeren 1996 på baggrund af Kommissionens forslag. Hvis nu ministeren havde taget sig sammen i sommeren 1996 og havde sat de undersøgelser i gang med henblik på at se, hvilke effekter Kommissionens forslag ville få på rødspættebestanden, havde ministeren jo haft et godt grundlag til at argumentere over for sine kollegaer i Ministerrådet. Men problemet var, at ministeren ikke foretog sig noget, og da den endelige beslutning blev truffet i Mini-

sterrådet, var der ikke nogen særlig chance for at få de andre overbevist.

En anden ting, jeg også gerne vil tilbagevise, er den opfattelse, ministeren har skabt i offentligheden af, at situationen var 14 mod 1. Sådan er det jo normalt ikke i Ministerrådet. Det er klart, at det var mange pakker, der skulle træffes beslutninger om; men hvis man kigger på rødspættefiskeriet i Nordsøen, er der kun fire lande, der har interesse i det, og havde ministeren bearbejdet de tre andre lande, er jeg sikker på, at ministeren også kunne have overbevist dem – det bekræfter ministeren selv ved at oplyse, at den engelske regering kom med en særlig udtalelse under rådsmødet – og så var det ikke lykkedes for Holland via godt lobbyarbejde og via formandskabet i Ministerrådet at komme igennem med den politik.

Men jeg fortolker ministerens udtalelse om, hvad der skal ske fremover, som noget positivt. Vi har nu 2 år til at få rettet op på den fejl, der er sket, og jeg kan garantere for, at Det Konservative Folkeparti også vil arbejde for, at det kommer til at ske.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Hr. Kent Kirk udtalte sig om forhandlingsmulighederne og mente, der burde have været lavet et større forarbejde; men der er jo et element mere i forhandlingsmulighederne, nemlig at man bevæger sig ind på den bane, hvor handlingerne finder sted, og hvis man vil ind på den bane, er der to ting, man ikke skal gøre. Man skal ikke på forhånd sige ja, for så får man ikke mere, men man skal heller ikke på forhånd sige nej, for hvis der ikke er tilstrækkelig mange, der siger nej, får man heller ikke mere. Man skal alt efter temperament sige »ja, men . . .« eller »nej, men . . .«, for så er man inde på forhandlingsbanen.

Jeg føler, at hr. Kent Kirk står som fortaler for en holdning om, at Danmark på forhånd skulle meddele, at vi sagde nej. Det betød, at de andre lande ikke tog Danmark alvorligt i forhandlingerne, og det førte i realiteten til, at et flertal anført af hr. Kent Kirk lammede ministerens forhandlingsmuligheder og efterfølgende kritiserede ministeren for ikke at være kommet hjem med et ordentligt resultat. Hvis det er den linje, man vil videreføre, lover det ikke godt for vores forhandlingsmuligheder i EU, og jeg vil derfor kraftigt opfordre hr. Kent Kirk og Det Konservative Folkeparti til at skifte linje, så vi

kan opnå de optimale muligheder for Danmark i EU-forhandlingerne.

Formanden:

Så er der bedt om korte bemærkninger til hr. Kent Kirk af fru Annette Just og hr. Keld Albrechtsen.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Der er jo noget rigtigt i det, der lige er blevet sagt om, at man ikke bare kan sige enten 100 pct. ja eller 100 pct. nej, og derfor var vi også en del partier, der sagde, at her må Danmark nedlægge veto, fordi spørgsmålet har vital betydning. Jeg vil gerne have, at hr. Kent Kirk kommer herop på Folketingets talerstol og meddeler, om De Konservative virkelig ville være gået med til, at Danmark skulle nedlægge veto, for hvis Venstre og De Konservative havde sagt det klart og tydeligt på mødet, havde der været flertal for, at regeringen skulle gå ned og sige: Dette spørgsmål har vital betydning, så vi nedlægger veto. Men det blev ikke klart udtrykt fra de to store borgerlige partiers side.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Man må give hr. Kent Kirk ret så langt, at det grundlag, der forelå, ikke kunne accepteres, og derfor er det klart, at det ikke havde været acceptabelt at følge hr. Ove Fichs linje med at sige »ja, men . . .« eller »nej, men . . .«. Ved at stemme nej kunne vi jo sikre, at vi fremover kunne kræve, at tingene blev ændret, og det er jo utrolig vigtigt. Hvis vi havde stemt ja på et meget dårligt grundlag, ville vi nu være afskåret fra at rejse krav om, at tingene skal rettes op.

Men jeg må også sige med hensyn til det spørgsmål, som blev stillet af fru Annette Just, at det eneste, vi virkelig effektivt kunne have gjort på det tidspunkt, hvor forhandlingerne havde vist sig at føre til et så dårligt resultat, var at nedlægge veto. Det er efter min opfattelse det, et flertal i Folketinget burde have pålagt regeringen, og derfor kan man altså sige, at der var partier, som svigtede på det punkt ved ikke at ville være med til at pålægge regeringen at nedlægge veto. Det var, så vidt jeg kan se, den eneste mulighed, vi i realiteten havde tilbage.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg går ud fra, at hr. Ove Fich er enig med mig i, at det er meget vigtigt, at man i forløbet op til et ministerrådsmøde gør sit forarbejde godt, så man ikke kommer i en situation, hvor man bliver tyunget til at sige ja til noget, man ikke kan lide, eller nej, fordi man ikke kan lide det. Det går jeg ud fra at hr. Ove Fich er enig med mig i.

Hele denne sag har jo kørt siden sommeren 1996, og der har været mange muligheder for regeringen og ministeren for at tage initiativer med henblik på at få støtte til det danske synspunkt. Det, vi sagde nej til, var ministerens ønske om, at Danmark skulle stemme for, at målet på rødspætter skulle sættes ned fra 27 cm til 22 cm, og at man skulle tillade fiskeri med 80 mm-grej. Det sagde vi nej til. Og jeg er helt enig i hr. Keld Albrechtsens udlægning, at vi jo ikke kan vende tilbage og arbejde på at få det ændret, hvis vi har sagt ja.

Jeg forstår på regeringen, at nu mener den, at den har et godt grundlag for at få det ændret, inden det skal træde i kraft, hvis de nødvendige videnskabelige undersøgelser bliver gennemført, og vi kritiserer regeringen, fordi den i tiden fra sommeren 1996 til den 30. oktober 1997 ikke har gjort det arbejde, men nu skal i gang med at gøre det efterfølgende. Det håber jeg hr. Ove Fich kan forstå.

Til fru Annette Just: Det er korrekt, at vi ikke vil kræve, at der skal nedlægges veto, og det hænger sammen med vores overordnede EU-politik, som fru Annette Just godt kender. Vi skal ikke bare smide vetoer ud i forhandlingerne. Vi accepterer, at arbejdet i EU er et demokratisk arbejde, hvor medlemslandene har mulighed for at gøre deres indflydelse gældende, men forudsætningen er, at de gør deres hjemmearbejde. Det er det, der er svigtet i denne sag, og derfor kræver vi, at man nu kommer i gang med det hjemmearbejde og får ændret den beslutning, der er truffet i EU's Ministerråd. Det er meget mere konstruktivt end bare at slynge vetoer ud i den ene og den anden situation.

Formanden:

Så er der bedt om korte bemærkninger fra fru Elisabeth Arnold, hr. Ove Fich, hr. Keld Albrechtsen, fru Annette Just og hr. Kristen Touborg, og vi tager så tre ad gangen.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes, det er rigtigt, når hr. Kent Kirk siger, at man ikke skal strø om sig med vetoer. Man skal ikke bare bruge dette instrument, som er et meget alvorligt instrument og et skarpt våben, i tide og utide. Det synes jeg er en hel rigtig indstilling.

Men så synes jeg til gengæld, det er at sætte ministeren i en fuldstændig umulig situation, når man binder hans hænder på ryggen og siger til ham, at der kun er én af to ting, han kan gøre, enten at udsætte beslutningen eller stemme imod. Ingen forhandlingsrum, ingen mulighed for at få nogen som helst opblødning. Det vil sige, at ministeren bliver sendt ned til ministerrådsmøde med et fuldstændig bundet mandat, og det ligner jo ikke Det Konservative Folkeparti. Sådan kender vi dem normalt ikke. De plejer at være konstruktive og resultatorienterede, når vi arbejder i Europaudvalget, men det har ikke været tilfældet i denne sag.

(Kort bemærkning).

Ove Fich (S):

Nej, det handlede ikke om, at vi skulle fastlægge et ja eller et nej til et forhandlingsresultat. Det handlede om, at De Konservative ønskede, at der skulle siges nej til at forhandle, og der skete jo det, at da De Konservative gennemtvang den holdning, fik de øvrige lande det også at vide, og hvem tager et lands forhandlede alvorligt, når man på forhånd ved, at dette land stemmer nej uanset forhandlingsresultatet? Vi ønskede at give ministeren mulighed for at forhandle og opnå et bedre resultat end det, der blev tilfældet. Vi kunne ikke på forhånd sige, om der skulle stemmes ja eller nej, for det afhæng for vores vedkommende af forhandlingsresultatet; men De Konservative tvang et nej til realitetsforhandlinger igennem, og det var ikke særlig klogt.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen og derefter hr. Kent Kirk til at svare på de første tre bemærkninger. Så er der i øvrigt skrevet fru Annette Just, hr. Kristen Touborg og hr. Kristian Thulesen Dahl op til næste omgang, så hr. Kent Kirk til at svare de tre og så fru Bodil Thrane. Vi tager nogle omgange.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Det punkt, hvor Det Konservative Folkeparti og Enhedslisten ikke var enige i denne sag, var spørgsmålet om brug af vetoet, og jeg kan forstå på hr. Kent Kirk, at han ikke synes, det er berettiget at bruge vetoet i denne sag.

Jeg vil gerne spørge hr. Kent Kirk: Er det ikke sådan, at netop med hensyn til spørgsmålet om bevaring af rødspætter må man kunne sige, at dette er af vital interesse for Danmark? Jeg kan næsten ikke forestille mig noget, der kunne være mere væsentligt end at sikre dyrelivet og de ressourcer, vi skal leve af i fremtiden, så derfor må jeg spørge: Hvis man ikke skal bruge vetoet i et sådant spørgsmål, hvornår skal man så bruge den? Det vil jeg godt spørge om, for jeg synes, det var dér, kæden sprang af til sidst, hvor vi havde en mulighed for at skabe et flertal, der kunne pålægge regeringen at nedlægge veto.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Første del af mit svar skal være til både fru Elisabeth Arnold og hr. Ove Fich. Det er jo ikke Folketinget, der binder regeringens hænder på ryggen, det er da regeringen, der kommer i Europaudvalget og formulerer, hvilket mandat den søger, og det var også tilfældet her. Ministeren kom i Europaudvalget, og vi sagde nej til det mandat, fordi vi ikke ville være med til at sætte mindstemålet ned til 22 cm og ikke ville acceptere, at man kunne bruge 80 mm-grej i rødspættefiskeriet. Det sagde vi nej til, og så kom ministeren igen til Europaudvalget, og vi accepterede, at der kunne indkaldes til et nyt møde, og til det formulerede ministeren et andet mandat. Det er ikke os, der skal formulere hans mandat.

Ministeren kunne være kommet til os i Europaudvalget og have sagt: Vi tager ned og arbejder for, at de 22 cm ikke bør gælde i rødspættefiskeriet, vi tager ned og arbejder for, at de 80 mm ikke bliver gennemført, og i den sidste ende vil vi stemme nej, hvis situationen tilsiger det. Men det eneste, ministeren sagde, var, at man ville stemme nej, hvis det var sådan, at kassen blev flyttet op til 560 nord, og ministeren foreslog Europaudvalget, at man skulle udskyde behandlingen. Det var det, der rent faktisk skete, og det sagde Europaudvalget ja til. Jeg håber ikke, det er nogen, der er i tvivl om, at

det er regeringen, der formulerer, hvilket mandat man søger i forhandlingerne.

Hr. Keld Albrechtsen kan have ret i sit synspunkt, men Det Konservative Folkeparti har altså den opfattelse, at vi ikke skal strø vetoer rundt. Vi mener, at man skal gå aktivt ind i processen, når forhandlingerne foregår, og det er det, vi kritiserer ministeren for ikke at have gjort. Men nu er der 2 år, inden det træder i kraft, og så vil vi gerne medvirke til, at man kommer aktivt med processen med henblik på at få ændret den beslutning, der er truffet. Jeg anerkender, at hr. Keld Albrechtsen kan have en anden opfattelse af, hvordan man skal bruge vetoet, men vi deler bare ikke den opfattelse, Enhedslisten har.

Formanden:

Så tager vi fat på næste omgang korte bemærkninger til hr. Kent Kirk, og da der har indtegnet sig så mange, nøjes vi ikke med to gange svar til hr. Kent Kirk, men i stedet to gange spørgsmål til dem, der har meldt sig. Det er i denne omgang fru Annette Just, hr. Kristen Touborg og hr. Kristian Thulesen Dahl, i næste omgang bliver det fru Bodil Thrane, hr. Henning Gjellerod og hr. Ole Stavad og i næste igen fru Elisabeth Arnold.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Man skulle tro, at denne forespørgsel var til hr. Kent Kirk, men det er den jo ikke. Den handler om fiskeriministerens kluntede forsøg på at få mandat til at tage ned i Rådet og sige ja til noget om udbygning af fiskeriet.

Ministeren fik, som det rigtigt blev sagt af hr. Kent Kirk lige før, 5 dage, efter at han havde fået nej i Europaudvalget, til at komme med et nyt forhandlingsmandat. Men han kom ikke tilbage med noget, som på nogen måde var brugbart hverken for regeringen eller oppositionen, og på det tidspunkt var der kun én mulighed tilbage, nemlig at pålægge regeringen at sige: Så må vi bruge vetovåbnet på den måde, vi har gjort før, et hængende veto. Det er jo ikke det samme som at sige, at så vil vi overhovedet ikke tale om fiskeri, vi vil have det helt fjernet fra EU-debatten. Det er ikke det, der er tale om. Der er tale om et hængende veto, så vi kunne komme igennem de forhandlinger, vi alle var enige om.

Og det er her, kæden springer af, fordi De Konservative og Venstre har det med at sige:

Uha, vi vil endelig ikke strø om os med vetoer. Det er noget vrøvl. Det er ikke et spørgsmål om at strø om sig med vetoer. Det er spørgsmål om at sætte virkelig trumf på og sige, at her må vi nedlægge et såkaldt hængende veto. Det kan lade sig gøre, hr. Kent Kirk har været med til det før, og vi kunne have gjort det igen, så vi havde undgået denne pinagtige situation.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Kent Kirk siger, at vi ikke strør om os med vetoer, og det er interessant, for jeg må så konkludere, at sagen her ikke er vigtig nok for Det Konservative Folkeparti til, at der skal nedlægges veto, trods alle hr. Kirks virkelig gode argumenter for at stoppe sagen.

Det foranlediger to spørgsmål fra mig til hr. Kent Kirk, og det ene er: Hvad gjorde De Konservative sidst, da der blev nedlagt veto i en fiskerisag, og var den så meget vigtigere end denne sag? Og det andet spørgsmål er: Hvad skal der egentlig til, for at De Konservative vil nedlægge veto?

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jeg markerede for at få ordet for at få svar fra hr. Kent Kirk på det spørgsmål, hr. Touborg stiller, nemlig hvad der egentlig skal til, før der er en sag på fiskeriområdet, som Det Konservative Folkeparti vurderer som værende alvorlig nok til, at der skal nedlægges veto. Vi er vel enige om, at det at nedlægge veto beror alene på en politisk vurdering. Der er ikke noget juridisk opslagsværk, hvor man kan finde ud af, hvornår man kan nedlægge veto, og hvornår man ikke kan, så derfor er det selvfølgelig et meget interessant spørgsmål.

Nu er der mange ordførere, der er faldet over, at Europaudvalget har sagt nej til at give mandat, og her er jeg helt enig i, at det selvfølgelig er ministeren, der søger om et mandat, og det har ministeren også gjort i to omgange. Men jeg vil gerne spørge hr. Kent Kirk, om det ikke havde været muligt, hvis ministeren havde ønsket det, at holde Europaudvalget stand by under forhandlingerne og f.eks. spørge udvalget midt under forhandlingerne på rådsmødet, om det eventuelt kunne tilslutte sig et et forhandlingsresultat, som var bedre end det forslag, ministeren kunne præsentere for Europaudvalget.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Hr. Kristian Thulesen Dahl har fuldstændig ret. Hvis ministeren var kommet i Europaudvalget om fredagen og havde sagt: Jeg vil egentlig godt have frie hænder til at forhandle, og så vil jeg gerne have, at I sidder parat, og så ringer jeg hjem, når jeg kan se et eller andet resultat, og spørger jer til råds, om jeg skal sige ja eller nej til det – ja, så havde Europaudvalget sagt ja til det, for det er jo helt normalt. Men det var ikke det, ministeren gjorde.

Og så kommer vi sådan set til kernen i hele vetodiskussionen. Det Konservative Folkeparti vil da ikke nedlægge veto, fordi vi har en minister, der har forsømt de forskellige forhandlingsmuligheder. Det er jo det, man beder os om, men det vil vi ikke. Sagen er selvfølgelig vital, men selv, når ministeren ikke har gjort sit hjemmearbejde ordentligt, kan vi da ikke bare nedlægge veto. Så må vi bruge de parlamentariske midler, vi har her i Folketinget, med henblik på at få ministeren og regeringen til at gøre det nødvendige arbejde, og det er jo det, forespørgslen drejer sig om. Vi mener, sagen er vigtig, og det er derfor, vi sammen med Venstre har rejst forespørgslen, og det er også derfor, der er så mange, der er interesseret i den.

Jeg står og tænker på, at i går havde vi en stor debat om EU's udvidelse. Der er ca. 10 gange så mange i Folketingssalen i dag, og der er også mange flere korte bemærkninger, end der var i går. Det viser jo lidt om interessen for sagerne.

Formanden:

Så er der næste omgang korte bemærkninger til hr. Kent Kirk, og det er først fru Bodil Thrane og derefter hr. Henning Gjellerod og hr. Ole Stavad.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Det er helt rigtigt, som hr. Kent Kirk påpeger, at interessen for denne sag er af en helt anden karakter end interessen for den sag, der var på dagsordenen i går.

Det spørgsmål, jeg har til hr. Kent Kirk, er, om ikke hele årsagen til, at vi sidder her i dag, egentlig er, at ministeren ikke har gjort sit forarbejde ordentligt, og at det mandat, han søgte, ikke var i Danmarks interesse, så vi ikke kunne give det mandat, vi har for vane at give fra den borgerlige fløj.

(Kort bemærkning).

Henning Gjellerod (S):

Hr. Kent Kirk, der jo engang har været fiskeriminister, må indrømme, at det resultat, der kom ud af Europaudvalgets beslutning, var det dårligst tænkelige. Jeg vil godt spørge, om hr. Kent Kirk i sin tid som fiskeriminister nogen sinde har været udsat for at være sendt af sted med et sådant mandat fra det daværende Markedsudvalg.

Hr. Kent Kirk har jo virkelig som både tidligere fisker og fiskeriminister en stor erfaring, og når jeg nu er heroppe, vil jeg godt bede hr. Kent Kirk kort redegøre for kampen for større maskestørrelser i hans tid som fiskeriminister, ikke mindst med hensyn til bomtrawlfiskeriet og supertrawlfiskeriet i de danske farvande.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg har sådan set stor forståelse for, at hr. Kent Kirk har tømmermænd med hensyn til den måde, hr. Kent Kirk håndterede sagen på under Europaudvalgets behandling, og jeg forstår også godt, at hr. Kent Kirk forsøger at lave en omskrivning af historien.

Når det er sådan, at hr. Kent Kirk fremstiller det, som om det handler om, at man skulle klare sagen med de 22 cm som mindstemål for rødspætter og justeringerne på 80 mm-garnene, vil jeg sige, at enhver, der har deltaget i Europaudvalgets behandling af sagen, ved, at det ikke klart fremgik af det, hr. Kent Kirk sagde. Der var ikke det støv, hr. Kent Kirk ikke forsøgte at høvle op, der var ikke den sag, hr. Kent Kirk ikke forsøgte at problematisere, og derfor vil jeg spørge hr. Kent Kirk: Kunne hr. Kent Kirk se andre mandater, ministeren kunne bede om, end det, ministeren bad om?

Der står herude på frisen, at den, der kender fuglenes sprog, kan blive minister. Jeg tror, det er sådan, at hvis fødevareministeren ikke var mødt op med det mandat, var han blevet hældt ned fra brættet af hr. Kent Kirk på en måde, som ingen af os og da slet ikke ministeren havde kunnet leve med.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg forstår da godt, at Socialdemokratiet forsøger at lægge røgslør over det hele, men fru Bodil Thrane har jo fat i det, det hele drejer sig om, nemlig at forarbejdet ikke er lavet, og så har ministeren og regeringen bragt os i en

næsten umulig situation, hvor vi skal søge et forhandlingsmandat, som vi ikke bryder os om, fordi det strider imod den danske opfattelse af bæredygtigt fiskeri. Så kan man lægge alt det røgslør over debatten, som der nu forsøges fra hr. Ole Stavads side.

Hr. Henning Gjellerod var inde på spørgsmålet om Europaudvalgets beslutning. Jamen det er jo som sådan ikke os, der formulerer mandatet, skal vi ikke lige holde fast i det, det er jo regeringen, der gør det. Så spurgte hr. Henning Gjellerod, om man kunne have søgt et andet mandat. Ja, det kunne regeringen godt have gjort. Jeg har selv i min ministertid været udsat for, at bl.a. Socialdemokratiet sagde til mig: Vi vil gerne have, at du ringer hjem, og så skal vi nok tage stilling til resultatet. Det kunne ministeren jo også have sagt her: Jeg vil ikke forsøge at forhale forhandlingerne, jeg vil hellere have, at I sidder stand by – som hr. Kristian Thulesen Dahl var inde på – og lad os så se, hvor vi ender. Men fakta er, at det under alle omstændigheder ville ende med, at mindstemålet ville blive sat ned til 22 cm, og at man ville tillade 80 mm-redskaber i rødspættefiskeriet, for det var regeringen jo parat til at sige ja til, og det var det, et flertal i udvalget var imod. Hvis vi skal have fat i, hvad der gik galt, var det altså forarbejdet, der gik galt.

Jeg synes også – det er til hr. Ole Stavad – det er interessant, at man nu også fra regeringens side er parat til at sætte en række videnskabelige undersøgelser i gang, der skal give os argumenterne for at overbevise de andre lande om, at beslutningen er forkert, og få den ændret. Men hvorfor satte man ikke det arbejde i gang i foråret?

Hvad har forhindret regeringen i at sætte det arbejde i gang, så ministrene havde haft et grundlag for at få overbevist specielt Tyskland og Storbritannien om, at Holland altså var ude på noget, som ikke var fornuftigt i forhold til det, vi definerer som en bæredygtig udvikling? Hvad var til hinder for, at regeringen havde gjort det? Intet. Kun en passivitet fra ministerens side.

Formanden:

Ja, så er vi fremme ved endnu en omgang, hvor fru Elisabeth Arnold har bedt om sin anden korte bemærkning. Så har hr. Ove Fich og fru Annette Just, der allerede har haft to korte bemærkninger, bedt om yderligere en tredje. Men da vi allerede har haft 16 korte bemærk-

ninger, og da meningen også er, at ordførerne skal kunne komme til orde, ja, så må vi sige, at vi kan ikke tage en tredje omgang korte bemærkninger.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Ja tak, og i denne omgang skal det så også blive den sidste.

Når hr. Kent Kirk pointerer, at der er mange korte bemærkninger til hans tale her, er det jo, fordi vi er rigtig mange, der synes, at hr. Kent Kirk har en dårlig sag.

Det er ikke Folketinget, der fastlægger ministerens mandat, siger hr. Kent Kirk, og det er ikke Europaudvalget. Jamen det er det jo i praksis. Ministeren kommer til Europaudvalget med et mandat, som Europaudvalget forkaster. Så må ministeren komme tilbage med et nyt mandat. Hvis så også dette bliver forkastet, må ministeren komme tilbage med et nyt mandat, osv. osv. Ministeren er nødt til at komme tilbage til Europaudvalget utallige gange, indtil han får et ja. Ellers kan han ikke gå videre i processen. Det ved hr. Kent Kirk godt.

Så man skal ikke begynde at fralægge sig ansvaret og sige, at det er ikke noget, vi har med at gøre, det er ministerens ansvar. Ministeren er i lommen på Europaudvalget, sådan har det altid været, sådan har det været i dansk politik, lige siden vi blev medlemmer af EF for 25 år siden, og det har vi jo været godt tilfredse med, sådan fungerer det. Men hr. Kent Kirk skal ikke komme og sige, at det ikke er Folketingets eller Europaudvalgets ansvar. Det er det.

Så siger hr. Kent Kirk, at ministeren kunne have tilbudt at holde Europaudvalget løbende orienteret under forhandlingerne. Det forslag fremkom ikke fra hr. Kent Kirk under det pågældende møde. Jeg har lige kigget efter i referatet. Så jeg synes, hr. Kent Kirk har gjort sagen en rigtig dårlig tjeneste. Ikke noget med veto og ikke noget med forhandling. Værsgo, bare ned og stemme nej. Det er det eneste, man kan gøre. Det er ikke et udstyr, man kan give en minister inden en forhandling.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Nu skal vi jo ikke tage fejl af, at fru Elisabeth Arnold repræsenterer et af regeringspartierne, og det kommer også tydeligt til udtryk i det forsvar her.

Jeg ved ikke, hvem der har en dårlig sag her. Det eneste, jeg ved, er, at rødspætteerne har en dårlig sag. Det er en kendsgerning. Og det er altså ikke oppositionen her i Folketinget, der fører fiskeripolitikken. Det er det ikke – desværre. Så kunne det godt ske, at der var lidt flere aktiviteter i gang på det fiskeripolitiske område.

Så spørger fru Elisabeth Arnold: Jamen hvorfor gik Europaudvalget så ikke ind og formulerede det mandat, ministeren skulle have? Det er der altså ikke tradition for. Vi stillede os til rådighed, da formanden sagde: Er I parat til at mødes igen; så vil ministeren komme og forklare tingene, og ministeren vil også være parat til at tage de nødvendige kontakter til de forskellige folketingsmedlemmer. Det oplevede vi jo ikke i den mellemliggende tid.

Men må jeg stille et spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, som der så kan svares på i fru Elisabeth Arnolds ordførertale: Hvad var til hinder for, at ministeren allerede i foråret var gået i Europaudvalget for at høre Europaudvalgets synspunkter med henblik på at få præciseret: Hvor er det, forhandlingerne skal prioriteres? Hvad var til hinder for det?

Ole Stavad (S):

Måske lige den bemærkning til hr. Kent Kirks spørgsmål til fru Elisabeth Arnold, at Folketinget faktisk er blevet løbende orienteret. Der har været god mulighed for også for hr. Kent Kirk at reagere i forløbet, hvis hr. Kent Kirk har ment, at der var noget, han havde på hjerte.

Men jeg vil så i øvrigt godt starte med det positive i denne sag, også af hensyn til dem, der måtte sidde og lytte til det her ude i landet, og sige, at jeg synes faktisk, det er glædeligt, at vi kan konstatere, at der er en meget bred politisk opbakning om de målsætninger, som vi arbejder for i vores fiskeripolitik. Ja, jeg er ikke engang sikker på andet, end at der er noget, der ligner et enigt Folketing, der står bag målsætningerne. Det synes jeg er vigtigt at vi tager som udgangspunkt i forhold til det, vi skal klare, og det, vi skal løse på det her område.

Jeg synes, det er lidt vigtigt, at vi ikke får denne debat, så vi mister styrke til at nå vores mål, men at vi bruger denne debat til at give ministeren og regeringen mest mulig styrke til at nå flest mulige af de danske mål. Derfor ærgres jeg mig sådan set over, at hr. Kent Kirk har den indgang til en forespørgsel, som jeg synes det er godt og nyttigt er blevet rejst.

Jeg havde måske en eller anden forhåbning om, at hr. Kent Kirk ville have startet med at sige undskyld til fiskerne, undskyld til fødevareministeren, for den måde, han håndterer det på, og så give et håndslag på, at nu lægger vi kræfterne sammen i forhold til de mål, vi står fælles om.

Jeg synes, det er vigtigt at holde fast i, at det resultat, der kom ud af mødet den 30. oktober, klart og åbenbart var utilfredsstillende set med danske øjne. Derfor stemte fødevareministeren også imod. Men det er vigtigt at holde fast i, at det mandat, som fødevareministeren bad om oprindeligt, også ville have haft som konsekvens, at fødevareministeren havde stemt imod, hvis det var det resultat, der blev den 30. oktober.

Det, der er forskellen, er, at det mandat, fødevareministeren bad om, gav fødevareministeren mulighed for at arbejde aktivt for et bedre resultat, og at der samtidig også var en mulighed for at få noget med hjem.

Jeg forstår godt, at hr. Kent Kirk i sin forespørgsel ikke har rejst spørgsmålet om udvidelsen af det, man kalder rødspættekassen, fra 55. til 56. breddegrad. Det forstår jeg godt, for der var en ganske stor sandsynlighed for, som jeg har forstået på dem, der sad tæt på de her forhandlinger, at det, der er det største problem ved det her – det havde ikke løst alle problemer, men det er det største problem i det her – kunne ministeren have løst.

Ingen gjorde mere end hr. Kent Kirk for at forhindre, at ministeren fik den chance, fordi han blev sendt af sted med bundne hænder og bundne fødder, og ingen havde selvfølgelig nogen interesse i at gå ind i en forhandling med en minister, som ikke havde noget at forhandle om. Ingen har et større ansvar for, at det gik sådan, end hr. Kent Kirk.

Når så hr. Kent Kirk i sin forespørgsel specielt peger på de 22 cm kontra de 27 cm for størrelsen på rødspætter og 80 mm-garnet, jamen så fremstiller hr. Kent Kirk det, som om det, at man må fiske rødspætter med 80 mm-garn, er noget nyt. Det er det ikke. Hvis der efter de gamle regler var 5 pct. tunge i fangsterne, havde man også fisket med 80 mm-garn, og jeg må sige til hr. Kent Kirk, at jeg har meget svært ved at se, at det her ændrer så frygtelig meget.

Jeg er enig med hr. Kent Kirk i, at det ikke er tilfredsstillende. Men det er ikke dér, ulykken sker. Ulykken sker ved, at man i et langt større

område og langt højere oppe på Vestkysten kan fiske med disse garn.

Jeg er også enig i, at det er forkert, at man kan lande ned til 22 cm-rødspætter. Men det er jo heller ikke det, der er ulykken. Problemet er, at vi ikke får større maskestørrelser og derfor stadig væk vil få de rødspætter i garnet. Vi kan føre lange akademiske diskussioner om, hvorvidt det her betyder mere eller mindre, for det går fra kvoten i den udstrækning, man lander.

Så jeg mener, hr. Kent Kirk har en dårlig sag her. Måtte jeg på vegne af Socialdemokratiet, SF, Det Radikale Venstre og Enhedslisten fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Regeringen opfordres til – at tage initiativ til, at der gennemføres et uvildigt europæisk forskningsprojekt for at skabe grundlag for en mere optimal og bæredygtig forvaltning af fladfiskebestandene i Nordsøen, herunder tilvejebringe dokumentation for bomtrawlernes totale miljøpåvirkning,

- i samarbejde med fiskerierhvervet og forskere at igangsætte initiativer og analyser, der i de kommende 2 år kan klargøre konsekvenserne af at gennemføre de vedtagne tekniske bevaringsforanstaltninger,
- at styrke indsatsen for at fremme en bæredygtig fiskeripolitik både nationalt og internationalt i relation til selektive fiskereds-kaber, maskemål, mindstemål og kvoter og for at fjerne discard-problemet,
- i perioden frem til de nye reglers ikrafttræden at arbejde for at fastholde grænsen for trawlfiskeri med 80 mm-redskaber ved 550 N og for at forøge maskemålet i dette fiskeri samt for at fastholde mindstemålet for rødspætter på 27 cm på basis af et nyt beslutningsgrundlag, som etableres inden for denne periode og
- at arbejde for en præcis og balanceret definition af bæredygtighed og forsigtighed i forbindelse med fiskeriforvaltning.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 34)

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Formanden:

Så er der bedt om korte bemærkninger af hr. Kristian Thulesen Dahl, hr. Jens Kirk, hr. Keld Albrechtsen, hr. Kent Kirk og fru Lene Esper-sen. Vi bliver nok nødt til igen at tage tre ad gangen.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Ja, nu ved jeg godt, at flere ministre har fået for vane for sådan at ride en storm af at sige undskyld. Men ligefrem at opfordre til, at man rejser forespørgselsdebatter her i Folketinget for at sige undskyld, er måske næsten for meget af det gode. Jeg tror, at i den opremsning, hr. Ole Stavad gav af, hvem der så skulle gives undskyldning til, manglede han vist kun at nævne rødspætterne selv.

Men det, jeg egentlig tager ordet for, er at stille et spørgsmål til hr. Ole Stavad om noget, der har forundret mig i hele den debat, der har været.

Hvorfor ønskede Socialdemokratiet ikke, når man nu syntes, mandatet var så håbløst, som man har givet udtryk for at man syntes under de Europaudvalgsmøder, hvor vi diskuterede disse spørgsmål, at have Europaudvalget til at stå stand by under forhandlingerne, så ministe-ren kunne ringe hjem og sige: Nu har jeg altså forhandlet mig frem til sådan og sådan. Kan jeg få lov til at sige ja til det?

Hvis man mente, det var så håbløst, som man giver udtryk for, og kaster sig over alle os, som var med til at sige, at vi skulle stemme nej til det forslag, der lå på bordet, hvorfor foreslog man så ikke det? Hr. Ole Stavad ved jo udmærket godt, at det ville vi jo alle sammen have støttet.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Vi er da lidt stolte i De Konservative og Venstre over, at regeringen nu tager debatten op. For man kunne jo spørge hr. Ole Stavad: Ville rege-lingen selv have stillet denne forespørgsel til sin egen minister eller regeringen? Det kunne man godt tvivle på.

Det andet er jo også: Det mandat, man kom med i Europaudvalget, var jo det samme som at sælge elastik i metermål. Der står til allersidst i det udkast, der kom i sidste ombæring:

»Regeringen vil i sidste instans kunne tilslut-te sig et endeligt kompromisforslag, som kan samle tilslutning i Rådet, under forudsætning af

at området for 80 mm trawlfiskeri ikke som foreslået udvides mod nord, og som indebærer, at bifangstbestemmelserne sikrer en mulighed for et bæredygtigt industrifiskeri.«

Men der står intet om mindstemål for rødspætter, og det er vel det vigtigste i den sag her, at vi snakker om et område, hvor vi alle gerne vil give rødspættene de bedste betingelser, hvor de har deres største gydebiomasse.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Stavad var inde på spørgsmålet om, hvem der skulle give undskyldninger i denne sag. Der må jeg jo nok sige, at der glemte hr. Stavad trods alt ministeren, som jo er den, der har ansvaret for hele sagen.

Derfor bliver jeg nødt til at sige, at ministeren efter vores opfattelse trådte forkert på to punkter. Først kommer han med et mandat, der reelt indebærer en accept af, at man sætter mindstemålet på rødspætter ned til 22 cm. Det var jeg rystet over. Dernæst kommer ministeren så med et mandat, der ikke går ud på at nedlægge veto. Det var den anden fejl. Så hvis der skal deles undskyldninger ud i den her sag – og det kunne der godt være behov for – så synes jeg nok, ministeren skal med på listen og endda have en førsteplads på den liste.

Når det så er sagt, vil jeg sige, at det er glædeligt, at vi nu har kunnet blive enige om et forslag til vedtagelse, der peger fremad, så vi kan få gjort noget ved de her problemer, og jeg vil da godt opfordre til, at vi bruger resten af debatten til at kigge fremad.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Hvis jeg først må starte med hr. Keld Albrechtsen, vil jeg sige: Jamen jeg synes, der er grund til at rose de partier, der står bag det forslag til vedtagelse, som just er fremsat, for selv om jeg hele tiden har vidst, at hr. Keld Albrechtsen har været kritisk også over for ministeren i den her forbindelse, så synes jeg, at det tjener de pågældende partier til ære, at man har været mere optaget af at finde løsninger end på at diskutere fortid.

Jeg synes egentlig også med hensyn til dem, der måtte sidde og lytte med på den her debat, at det må være lidt bemærkelsesværdigt, at det ikke er Det Konservative Folkeparti eller for den sags skyld Venstre, der har været optaget af at se på det fremadrettede, men mere været

optaget af fortid og kritik, med et forslag til vedtagelse, som jeg har meget svært ved at forestille mig – men det må vise sig senere på dagen – at Det Konservative Folkeparti og Venstre ikke er parat til at bakke op om, for det, der står deri, tror jeg vi er bredt enige om.

Så til hr. Thulesen Dahl: Jamen altså, forudsætningen for, at der er noget at stå stand by i forhold til, er, at der er udsigt til, at ministeren også kan få et mandat til noget, han sidder og forhandler om, altså ikke sidder og forhandler på skrømt og derefter ikke kan nå nogen som helst vegne.

Hr. Thulesen Dahl var med i begge de møder i Europaudvalget, vi havde i denne dag, og som var meget lange. Jeg var der også. Jeg oplevede ikke noget glimt af menneskelighed i hr. Kent Kirks øjne, som kunne give noget som helst grundlag for, at ministeren kunne komme hjem med noget realistisk, der kunne samles flertal bag. Derfor havde ministeren reelt ingen andre muligheder. Jeg kan godt forstå, man gerne vil tale sig væk fra det.

Så til hr. Jens Kirk: Jamen mindstemålet på rødspætter er ikke acceptabelt, men det løser ingen problemer i forhold til mindstemålet, hvis vi ikke også får ændret masketørrelserne. Derfor er konsekvensen, at det, der er vedtaget her i forhold til rødspættetørrelserne, ikke er det, der er hovedproblemet. Det er, at man kan fange dem med 80 mm masker i et langt større område.

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg forstår hr. Ole Stavad sådan, at kunne man bare have forhindret, at området fra 550 til 560 blev åbent for 80 mm-rødspættefiskeriet, så var alt vel. Det er jeg fuldstændig uenig med hr. Ole Stavad i, og jeg opfatter egentlig også det forslag til vedtagelse, som hr. Ole Stavad lige har fremsat, som værende i klar modstrid med den måde, som hr. Ole Stavad har argumenteret på.

Jeg må sige, at jeg opfatter det i virkeligheden som en undskyldning, for hvis ministeren havde gjort alt det, der nu står i den dagsorden, før rådsmådet, altså i løbet af foråret/sommeren 1997, havde ministeren jo haft et grundlag for at forhindre den beslutning, der blev truffet. Det er deri, problemet ligger.

Så vil jeg gerne spørge hr. Ole Stavad, for sådan forstod jeg hr. Ole Stavad, at det, at man fjerner 5 pct.-reglen for, hvor mange tunger der

skal være i fiskeriet, egentlig ikke betyder noget. Nu er reglen den, at man bare skal sige, at man er på tungefiskeri, så kan man bruge 80 mm-redskabet. Det er en ganske alvorlig lem-pelse i fiskeriet, og det vil få store konsekven-ser.

Og er hr. Ole Stavad ikke enig med mig i, at når man generelt sætter målene ned til 22 cm, så må alle fiskere, også de danske fiskere, iland-bringe rødspætter til 22 cm fremover? Er det ikke korrekt, hr. Ole Stavad?

Lene Espersen (KF):

Nu er det blevet diskuteret meget, hvem der skulle give undskyldninger til hvem, men med det fremsatte forslag til vedtagelse fra Socialde-mokratiet, som jo indeholder utrolig mange gode positive ting og ting, som Det Konservati-ve Folkeparti har fremført hele tiden, betragter jeg da dette forslag til vedtagelse som en kæmpe undskyldning til Folketinget. For det er da en klar indrømmelse af, at man ikke har gjort arbejdet godt nok, og nu må vi så prøve at se fremad og så se, om ikke vi kan redde nogle af stumpene. På anden måde kan man da ikke læse det fremsatte forslag til vedtagelse.

Jeg har også et spørgsmål til hr. Ole Stavad, for hr. Ole Stavad siger, at sådan som forløbet var på fiskeriministerrådsmødet, var det sådan set hip som hap med det resultat, der er nået. Ministeren ville under alle omstændigheder have sagt nej.

Mit spørgsmål skal så gå på: Hvis ministeren havde fået indrømmelsen på rødspætekassen, ville ministeren så ikke have stemt ja til det fremlagte? Og hvis det er korrekt, hvorfor har Socialdemokratiet så i det fremsatte forslag til vedtagelse et punkt med, der hedder, at man vil hæve mindstemålet for rødspætter fra 22 til 27, for det var man åbenbart parat til at give afkald på på fiskeriministerrådsmødet?

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Hr. Ole Stavad søger at placere ansvaret for det elendige resultat den 30. oktober på Rådsmø-det, et resultat, der er katastrofalt for fiskeriet, det søger hr. Ole Stavad at placere hos opposi-tionen. Det er forkert. Min oplevelse er, at rege-ringen efter det første nej i Europaudvalget fulgte devisen: Far er ikke vred, far er skuffet. Nu må I også selv om det, kære opposition. Nu må I tage ansvaret.

Jeg vil godt spørge regeringen, hvorfor man ikke i stedet bad Europaudvalget om at stå stand by, så man kunne have fået et bedre resultat ud af det.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Det spørgsmål, som hr. Touborg lige har stillet, tror jeg jeg har svaret på tidligere, nøjagtigt det samme, og med de taletider, vi har her, tror jeg ikke, jeg får tid til at gentage svaret.

Må jeg sige til hr. Kent Kirk, der spørger: Betyder 5 pct.-reglen ikke noget? Jeg tror i hvert fald ikke, den betyder det, hr. Kent Kirk forsø-ger at gøre den til, for min tillid til fiskerne er så stor, at hvis det er sådan, at der ikke er chance for, man kan få tunge i net i den størrelses-orden, og man derfor fisker efter rødspætter, hvad skulle så formålet være med at bruge 80 mm garn i stedet for 100 mm garn, som er rød-spættegarn? Man ville bare få nogle flere i, der er små, som så – i parentes bemærket – skal smides ud, når de er døde. Det er så det næste med hensyn til de 22 eller de 27 cm.

Det, jeg siger, er, at så længe vi ikke får større netmaskestørrelser og derfor stadig væk får de små rødspætter i garnene og på dækket, kan man jo stille det store spørgsmål: Er det værre, at de bliver ilandbragt og går fra kvoten, end at man smider dem døde i havet? Det er det, som kloge folk diskuterer, og derfor er det maske-størrelserne, det her meget handler om.

Til fru Lene Espersen: Vi ville under alle omstændigheder have stemt ja, hvis vi havde holdt grænsen. Ja, der var en betingelse mere. Men hvis resultatet, vi var kommet hjem med, var, at vi havde fastholdt rødspætekassen på de 55o grader, har fru Espersen fuldstændig ret i, at så ville konsekvensen af det mandat, mini-steren bad om, have været, at han stemte ja, hvis det var det, han kunne nå frem til.

Men der var samtidig en lang række andre ting, ministeren også ville arbejde for og kæmpe for og prøve at få i kassen – i citationstegn – og derfor er der god overensstemmelse mellem det forslag til vedtagelse, der fremsættes i dag, og det mandat, ministeren bad om oprindeligt.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Jamen jeg tager ordet igen, for jeg mener ikke, at hr. Ole Stavad overhovedet har svaret til-fredsstillende på spørgsmålet om, hvorfor Socialdemokraterne ikke gik ind for, at Europa-

udvalget skulle stå stand by under forhandlingerne.

Altså hvis jeg har forstået hr. Ole Stavad rigtigt, drejer det sig om, at hr. Ole Stavad erkender eller mener og påstår, at ministeren går i Europaudvalget og søger et håbløst mandat. Det er punkt 1.

Punkt 2 er så, at hr. Ole Stavad åbenbart, selv om han er på linje med hr. Kent Kirk, under forhandlingerne i Europaudvalget får kigget hr. Kent Kirk i øjnene, og så kan han se i øjnene på hr. Kent Kirk, at det kan nok ikke bevæge sig så meget, det her, så det er værd at få løst en fastlåst situation med et håbløst mandat med et alternativ om, at Europaudvalget står stand by. Det er præcis konklusionen på det, hr. Ole Stavad siger. Og baggrunden for, at Europaudvalget sender ministeren af sted med et ifølge landets største parti håbløst mandat, er, at landets største parti ikke anbefaler en anden løsning.

Jeg vil spørge hr. Ole Stavad, om det virkelig er rigtigt, at det er det svar, vi skal sidde tilbage med efter i dag, at det er baggrunden for, at Socialdemokraterne ikke gik med til en løsning, hvor Europaudvalget sad stand by.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

De ting, som hr. Ole Stavad nævner i sin ordførertale om en masse problemer, løser jo ikke problemet med bevaringen af rødspætte, og derfor vil jeg spørge hr. Ole Stavad, om det ikke er en indrømmelse, når der i forslaget til vedtagelse står en hel masse ting, som regeringen skal arbejde for, der jo netop belyser, at der har været tale om en slendrian eller en manglende forberedelse i regeringens forarbejde til det her mandat?

(Kort bemærkning).

Kent Kirk (KF):

Jeg synes også, at hr. Ole Stavad forsøger ligesom at svare uden om. Jeg synes, at det forslag til vedtagelse, som regeringen, SF og Enhedslisten her har lagt frem, er fornuftigt, og jeg synes, det er en klar undskyldning for hele det forløb, der har været.

Der står jo bl.a. i forslaget, at man i samarbejde med fiskerierhvervet og forskere skal igangsætte initiativer og analyser, der i de kommende to år kan klargøre konsekvenserne af de beslutninger, der er truffet.

Jeg forstår bare ikke, at regeringen ikke har sat det arbejde i gang, før man skulle træffe

beslutningerne. Men nu indrømmer man da i det mindste, at det arbejde skal sættes i gang, så man får et grundlag, som man kan få ændret beslutningerne på. Det er da en klar undskyldning for, hvad der er sket.

Så vil jeg godt spørge hr. Ole Stavad, som jeg stadig væk har indtryk af opfatter den dér 5 pct.-regel, altså 5 pct. tunger i rødspættefiskeriet, som værende nærmest betydningsløs: Jamen hvorfor skulle hollænderne være interesseret i at få den fjernet? Det er de da, fordi den volder dem vanskeligheder. De har jo kun lov til at bruge 80 mm, hvis de fanger mindst 5 pct. tunger, og det kan godt være svært for dem. Men nu fjerner man den regel, så nu har de lov til at bruge 80 mm, bare de siger, at de er på tungefiskeri. Det er da en væsentlig ændring, og jeg kan garantere hr. Ole Stavad for, at det vil komme til at udvide 80 mm-fiskeriet i Holland ganske væsentligt i de kommende år.

Ole Stavad (S):

Det er jo interessant, at det dér med at stå stand by for ministeren er blevet sådan en vældig sag her. Man får jo næsten indtryk af, at der har siddet en opposition i udvalget og tryglet ministeren, om ikke godt man kunne få lov til at give et åbent mandat, og så ville man gerne have lov til at se resultatet, inden ministeren sagde endelig ja eller nej.

Det er bestemt ikke min erindring. Altså jeg kan ikke huske, om der var nogen, der overhovedet nævnte muligheden. Jeg vil ikke turde afvise, at der er en eller anden, der har sagt det, men det var ikke noget, der spillede nogen rolle, og der var ikke noget billede af, at der var noget ønske hos nogen, der kunne udgøre noget flertal, som kunne bære en forhandling igennem for ministeren i forhold til noget sådant.

Fru Bodil Thrane spørger: Når man nu skriver i et forslag til vedtagelse, at man vil arbejde for noget, er det så ikke udtryk for en undskyldning og for, at der har været slendrian hidtil?

Så må vi sige, at hver gang Folketinget vedtager et forslag til vedtagelse, og det gør vi i disse tider flere gange om ugen, er det normalt altid noget, regeringen skal arbejde for. Hvis det hver gang skulle være sådan, må vi sige, at der virkelig er meget slendrian i stort set alle ministerier, og at der faktisk er ingen rundt om i systemet, der passer sit arbejde. Det ved fru Bodil Thrane selvfølgelig godt er noget sludder.

Til hr. Kent Kirk vil jeg sige, at jeg er meget glad for hans positive reaktion på vores forslag til vedtagelse, for det bekræfter det, som var min indgang til hele denne debat, at hvis vi nu lige kan se ud over de dér mange slagsmål og sortepersillet om, hvem der er skyld i hvad for noget, synes jeg, det er vigtigt, at vi holder fast i, at vi faktisk her i Folketinget står ret enige om nogle præcise mål.

Nu har vi taget en tur i forhold til hr. Kent Kirk og i forhold til mig, og så tror jeg, det kunne tjene dansk fiskeri og danske fiskeres interesser, hvis vi kunne få samlet os om de målsætninger, som fremgår meget klart af det forslag til vedtagelse, der er fremsat, prøve at samle os om det og dermed give de danske fiskeres og det danske erhvervslivs synspunkter styrke til det, vi står over for i de kommende måneder og år.

(Kort bemærkning).

Lene Espersen (KF):

Nu kan vi jo blive ved med at diskutere, om det foreliggende forslag til vedtagelse er en skjult undskyldning eller ej, men én ting er i hvert fald sikker: Det Konservativ Folkeparti synes, det er et fornuftigt forslag til vedtagelse, som vi gerne stemmer for, da det indeholder mange positive elementer.

Jeg synes dog stadig væk, at det også indeholder en lang række tilkendegivelser af, at der ligger et stort stykke arbejde foran os i de næste 2 år, så vi kan få omstødt den beslutning, som de øvrige fiskeriministre traf, og det betragter jeg i hvert fald som en form for undskyldning over for Folketinget.

Jeg har et spørgsmål til hr. Ole Stavad, som relaterer sig lidt til forslaget til vedtagelse. Hr. Ole Stavad sagde lige før, at nedsættelse af mindstemålet på rødspætter i og for sig nærmest er hip som hap, hvis ikke man samtidig ændrede masketørrelserne. Jeg synes, det er udtryk for, at han har givet lidt op på forhånd, at det ikke skulle have så fatale konsekvenser, at man sætter det ned til 22 cm. Men det gør det i hvert fald endnu sværere at sætte masketørrelserne op, når man har tilsluttet sig denne nedsættelse.

Jeg vil egentlig godt have en forklaring på, hvorfor Socialdemokratiet i forslaget til vedtagelse har skrevet, at man sådan set bare vil bevare grænsen og fastholde mindstemålet, når hr. Ole Stavad lige har sagt, at det kan være lige

meget med fastholdelse af det, hvis ikke vi kan ændre masketørrelsen. Det hænger ligesom ikke rigtig sammen, at Socialdemokratiet har det med de 27 cm med, når der ikke i den samme pind også står, at masketørrelsen skal op. Så det vil jeg meget gerne have en forklaring på.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Man må jo sige, at det er en flad og rødpletlet sag, vi beskæftiger os med her.

Det, jeg gerne vil spørge om, er: Hvornår blev ministeren bekendt med, at EU og specielt Holland ville sænke mindstemålet på rødspættene? Jeg mener at vide, at der er mange biologiske undersøgelser, der siger, at det vil være skadeligt for rødspættebestanden, hvis man sætter målet ned, og hvis man ikke har de undersøgelser, mener jeg, at man for længst burde have sat dem i gang.

Forslaget til vedtagelse kan man vel ingenting have imod, men jeg synes altså nok, det er én lang undskyldning for regeringen, for den burde for længst have haft sat de undersøgelser i gang, og jeg kan vanskeligt tro, at det er kommet som en stor overraskelse for regeringen og for ministeren, at man nu specielt fra Hollands side ønskede at få sat mindstemålet ned.

(Kort bemærkning).

Jens Kirk (V):

Nu har hr. Heiselberg jo sagt noget af det, undertegnede ville sige, nemlig at dette forslag til vedtagelse, som jo har en masse gode punkter, som Venstre i allerhøjeste grad går ind for, er én stor, lang undskyldning for, at man ikke satte noget i gang for 2 år siden og virkelig rejste rundt i de EU-lande, som havde betydning for fiskeriet.

En anden ting, som jeg også synes er interessant i denne forbindelse, er, at hr. Ole Stavad fortsat påstår, at havde vi bare givet ja til det udkast til mandat, der var, havde alle ting været velforvaret. Det giver jo én det indtryk, at hr. Ole Stavad havde en inside viden om, at man allerede var kommet så langt, at det, der stod her som sidste pind, kunne vedtages. Hvis hr. Ole Stavad vidste det inden, var der i allerhøjeste grad grund til for regeringen at gøre opmærksom på, at vi nok burde stå stand by, for det kunne jo også være, vi kunne få sænket eller hævet mindstemålet for rødspætter igen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg kan ikke rigtig købe fru Lene Espersens fortolkning af det, jeg har sagt eller i hvert fald forsøgt at sige, når fru Lene Espersens udlægning bliver, at jeg nærmest har givet udtryk for, at det dér med mindstemålet for rødspætter er lige meget. Det er altså åbenbart, at regeringen og Socialdemokratiet konsekvent har været imod nedsættelse af mindstemålet fra de 27 til de 22 cm. Ingen tvivl om det.

Når vi får den diskussion, vil jeg sige til fru Lene Espersen, at det er, fordi på den måde, som forespørgslen er formuleret, har man ligesom knyttet hele hovedproblemstillingen til, at man nedsætter mindstemålet fra 27 til 22 cm, og at maskestørrelserne til de 80 mm er en del af problemstillingen.

Men jeg siger bare, at som vores analyse er, så er det, der er den største ulykke, der er sket, det, der giver de mest vidtrækkende ændringer i den forkerte retning for et bæredygtigt dansk fiskeri, er, at man nu får udvidet området så massivt, at man kan fiske med 80 mm garn, men jeg beder om, at det ikke bliver fortolket derhen, at det andet bare er lige meget. Det er det ikke, og det har heller aldrig været fremstillet sådan af hverken ministeren eller af andre fra Socialdemokratiet.

Så spørger hr. Jens Kirk, om jeg havde en tilvished grænsende sikkerhed for, at man kunne have nået den dér kasse. Jeg havde den samme sikkerhed, som jeg synes hr. Jens Kirk havde, og det vil sige med den usikkerhed, der ligger i det, nemlig det, som fødevareministeren sagde i Europaudvalget. Jeg lyttede mig til, at fødevareministeren og dermed også de embedsmænd, som sad tæt på det dér forløb, havde en vurdering af, at der var en god chance, men vi havde den gardering, at hvis ikke fødevareministeren kunne nå et resultat, så forpligtede fødevareministeren sig til at stemme nej.

(Kort bemærkning).

Bodil Thrane (V):

Nu er hr. Ole Stavad jo god til at slynge om sig med nogle gode ord, og han sagde, at jeg sagde noget sludder.

Jeg vil gerne spørge: Hvis det, jeg sagde, var sludder, havde vi så haft debatten i dag? Jeg vil også gerne spørge hr. Ole Stavad, om han mener, at det er en meningsløs debat, vi har her i dag, og at fiskerierhvervet ikke er så væsentligt, at den debat er værd at have, når regerin-

gen har fejlet eller ikke sikret sig nogle allierede i EU imod det forslag, der minimerer rødspættebestandens levevilkår.

Uanset det vil jeg godt sige, at det forslag til vedtagelse, der foreligger fra regeringens side, jo indeholder nogle indrømmelser, der gør, at der er nogle positive signaler fra regeringen, der alligevel munder ud i en eller anden enighed i den kritik, vi fremfører her i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg husker ikke, jeg har sagt til fru Bodil Thrane, at hun har sagt noget sludder eller har brugt ordet sludder. Selv om jeg mener, at jeg har været i situationer, hvor jeg har hørt noget sådant fra fru Bodil Thrane, ville det ligge mig fjernt at give det en sådan betegnelse, for det synes jeg ville være uhøfligt.

Men når fru Bodil Thrane spørger, om jeg synes, at denne debat er uvæsentlig, må fru Bodil Thrane i hvert fald ikke have hørt min indledning til ordførertalen, hvor jeg netop takkede for, at vi fik forespørgslen.

Jeg betegner det som væsentligt, at vi fik den og glæder mig over, at så vidt jeg kunne se, var vi ret enige om de mål, vi skal prøve at nå.

Det, jeg så var skuffet over, var, at det tilsyneladende var vigtigere i hvert fald for den konservative ordfører for forespørgerne at få et slagsmål i stedet for en konstruktiv diskussion om, hvordan vi kommer videre i det her, og det var jeg ked af.

Vi anser det her for en meget væsentlig debat. Vi er faktisk glade for, at vi får den, og vi er glade for, at udsigten til, at vi kan samles ganske bredt om en vedtagelse, er ganske god i øjeblikket. Det er jeg ikke bare glad for; det er jeg taknemlig for.

Bodil Thrane (V):

Jeg vil meget gerne opfordre hr. Ole Stavad til at tage Folketingets forhandlinger og se, at han har faktisk sagt, at det var noget sludder, og derfor må jeg så sige, at hr. Ole Stavad ofte er uhøflig.

Det interessante i dag ved denne debat er, om regeringen har skiftet fiskeripolitik, for vi har igennem flere år kunnet enes om nogle overordnede retningslinjer, der på sigt skulle kunne genskabe et stolt, bæredygtigt erhverv rundt i de danske og internationale farvande og have.

Venstre har ønsket at have medindflydelse og dermed også medansvar for fiskeriets vilkår, fordi vi ønsker, at reglerne for fiskerne og flåden skal være fremadrettede. Vi ønsker rammer, der skal sikre økonomisk og miljømæssig forvaltning og bæredygtighed, og at fiskerne skal have politiske redskaber, der sikrer de mål.

At vi har langt igen, er der ingen tvivl om. Uanset det har der langt hen ad vejen været forståelse for den proces, vi her i Folketinget har enedes om, og den administration, ministeren har stået for, selv om den danske fiskeriforvaltning på en række områder er mere restriktiv end de regler, der besluttes i EU.

Det er et forhold, vores fiskerierhverv på utallige områder har accepteret netop af hensyn til fiskearternes bevaring og som led i fødekæden. Det har i utallige tilfælde givet urimelige og utilstrækkelige vilkår for vore udøvende fiskere, der mange gange er underlagt regler, hvor muligheden for at efterleve disse har krævet stor faglig akrobatik.

Nu står vi så her med en EU-vedtagelse, som hr. Jens Kirk vil tage sig af lige om et øjeblik, og det, vi fra dansk side meget skal beklage, er, at det er gået så galt og derfor spørge ministeren om, hvad i alverden der er sket, siden det kunne gå så galt.

Jens Kirk (V):

Alle her i salen er enige om, at EU's og Danmarks forvaltning af fiskeressourcerne skal sikre et økonomisk selv bærende fiskerierhverv på et miljømæssigt bæredygtigt grundlag og i respect for kravet om sunde fødevarer.

Alle konferencer, kongresser og høringer, det være sig nationale som internationale, har altid i slutdokumentet indføjet, at fiskeriet skal foregå på et miljømæssigt bæredygtigt grundlag.

Derfor virker det grotesk, at man på rådsmødet den 30. oktober 1997 bl.a. vedtog at ændre de tekniske foranstaltninger til at gå stik imod bæredygtighedsprincippet, for så vidt angår fladfiskearten rødspætte, idet man vil tillade fiskeri med 80 mm nettrawl fra den 1. januar 2000 i et udvidet område af Nordsøen, hvor rødspætten er den dominerende art, og hvor mindstemålet burde være mindst 100 mm ved fiskeri efter fladfisk med net, og hvor vi ved, at man fra den 1. januar 1998 for faststående redskaber skal anvende 100 mm redskaber.

Samtidig med tilladelsen til at anvende 80 mm trawl nedsættes mindstemålet for rødspæt-

ter fra 27 til 22 cm, hvilket ifølge formandskabet vil føre til mindre discard.

Jeg tror næsten kun, at det er formandskabet, der kan tro sådan. Læser man i DFU's rapport 41-97, kan man på side 47 se, at gydebiodmassen for rødspætter befinder sig på et historisk lavt niveau, at bestanden opfattes som værende uden for sikre biologiske grænser osv.

Samtidig må vi fra Venstres side spørge: Hvor var vores miljøminister henne dengang?

Hvorfor hjalp han ikke vores fødevareminister? Hvorfor greb han ikke ind? Det vil han gerne gøre så mange andre steder.

Det er for os i Venstre ufatteligt, at det hollandske bomtrawlsregime har haft så stor magt i udarbejdelsen af det vedtagne, at vores fødevareminister ikke ved hjælp af ovenstående person, miljøministeren, eller videnskabelige beviser, f.eks. fra ICES, har kunnet hindre, at området, hvor man må fiske med 80 mm trawl udvides fra 55. til 56. breddegrad i Nordsøen.

Ikke mindst i de mange fiskerisamfund på den jyske vestkyst må man forvente en stor indtægtsnedgang, hvis der ikke findes en løsning på det her problem inden 1. januar år 2000. I Venstre vil vi gerne opfordre eller allerhelst pålægge fødevareministeren den bundne opgave at finde en bæredygtig løsning på problemet inden for de næste 2 år, og Venstre vil gerne medvirke konstruktivt til at finde en løsning.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil kun sige til fru Bodil Thrane, at når hun påstår, jeg har sagt ordet sludder, så har jeg givet gjort det. Derfor vil jeg sige undskyld for udtrykket helt uafhængigt af, hvor berettiget det måtte have været.

Lene Espersen (KF):

For udenforstående kan det måske virke lidt overdrevet, at vi i Folketinget nu har en forespørgselsdebat om rødspætter, for kan en enkelt lille fladfisk virkelig betyde noget i en større politisk sammenhæng? Der er måske nogle få borgere i Danmark, der vil stille det spørgsmål, og derfor er opgaven i dag jo bl.a. at forklare, at rødspætten har en særlig betydning, og at denne sag har en særlig principiel betydning, for denne debat drejer sig nemlig ikke kun om EU's beslutning om tekniske bevaringsforanstaltninger for rødspætter. Den drejer sig først og fremmest om at forsvare den fiskeripolitik, der har været grundstammen i Danmark i

de sidste 20 år, den handler også om at placere et ansvar for den nuværende situation, og den handler om at se fremad for at hjælpe dansk fiskeri ud af den slemme knibe, vi er kommet i.

Først om ansvarsplaceringen. Jeg synes, det er sjældent, man har set eksempler, der i lige så høj grad skaber trængsel ved håndvasken, for på trods af at såvel fiskeriets organisationer som Fødevareministeriets embedsmænd har siddet med ved bordet under udarbejdelsen af de tekniske regler, synes jeg, de i den sidste time til dels har fralagt sig ansvaret.

Jeg har også savnet en udmelding fra Europa-Parlamentet i denne sag. Det virker, som om Danmarks medlemmer i de sidste par år, hvor det her er blevet diskuteret indgående i arbejdsgrupper, bare har siddet og været passive. Det er i hvert fald helt tydeligt, at vi ikke er kommet igennem med det, der er grundstammen i dansk fiskeri, og det finder Det Konservative Folkeparti meget beklageligt. Man kan derfor også stille spørgsmålet, hvorfor man ikke med rettidig omhu har gjort opmærksom på de skadelige regler, der var undervejs til EU's Ministerråd.

Jeg synes heller ikke, det gør sagen bedre, at fødevareministeren efterfølgende giver Folketingets Europaudvalg skylden for det elendige resultat under henvisning til et for smalt mandat. Sagen er jo den, at såvel De Konservative som Venstre hele ugen op til mandatgivningen konstruktivt forsøgte at finde en udvej. Men for Det Konservative Folkeparti blev smertegrænsen nået, hvis vi skulle acceptere en nedsættelse af mindstemålet, der jo er stik imod vores opfattelse af en bæredygtig bestandsudvikling.

Vi nærer ellers stor anerkendelse af, at regeringen ville kæmpe så hårdt for, at bomtrawlsgrænsen ikke blev flyttet, men for os var det bare ikke nok. Jeg synes da, det er ærligt i politik, at man siger, man har nogle krav, og for os med vores fiskeripolitiske synspunkt var det altså dér, smertegrænsen blev nået. Dette også for at ramme en pæl igennem den opfattelse, som visse talere i dag har givet udtryk for fra Folketingets talerstol, at vi overhovedet ikke har gjort noget i det her forløb. Vi har sandelig også haft en interesse i at få fundet et mandat, der så fornuftigt ud. Det kunne bare ikke lade sig gøre, og det efterfølgende forløb i Europaudvalget tydede jo altså også på, at det gik fuldstændig i fisk – for nu at bruge det udtryk – for ministeren.

Med andre ord er det ganske enkelt for let-købt at bebrejde udvalget, at det ikke ville sluge et dårligt oplæg, og i stedet burde ministeren have brugt kræfter i månederne op til ministerrådsmødet på at påvirke og forhandle med de øvrige ministre på området.

Men jeg synes også, der er grund til at kigge fremover og også se på, hvordan denne sag kunne gå så galt, som den gjorde, for man har i lang tid været opmærksom på, at bestandsudviklingen for rødspætter så meget faretruende ud, og en af grundene til, at man ville fastsætte nye tekniske bevaringsforanstaltninger, var jo netop for at sikre en langsigtet bæredygtig udvikling.

Derfor har Det Konservative Folkepartis indgangsvinkel også været, at man selvfølgelig var sikker på, at man ville få et reduceret fiskeritryk efter vedtagelsen af de nye tekniske bevaringsforanstaltninger, men desværre er modellen jo altså blevet en anden, og jeg mener, at det først og fremmest er hensynet til bomtrawlerflåden i Holland, der har talt ganske voldsomt i EU's Ministerråd.

Man kan sådan set også sige, at det her er lidt af et klassisk eksempel på, hvordan et formandskab kan varetage sine egne interesser på en meget dygtig måde, for det må man sige hollænderne har gjort. Det har altså desværre resulteret i, at maskemålet på 80 mm er fastholdt, og at rødspætterne må fanges mindre.

Europa-Kommissionen har valgt at fokusere på udsnidsfisk i denne sammenhæng, og det har været med til at gøre problemstillingen endnu mere kompleks, men altså også været med til at forværre synspunktet set med danske øjne, for det, man faktisk har gjort, er, at man har lovliggjort undermålsfiskeriet af hensyn til tungefiskeriet. Så enkelt hænger den sag sammen.

Derfor er opgaven nu for den danske regering – og Det Konservative Folkeparti vil meget gerne stemme for den foreslåede vedtagelse, fordi den i hvert tilfælde baner vejen – altså at sikre, at vi kan få overbevist de øvrige fiskeriministre om, at det var en dårlig beslutning, der blev truffet. Regeringen skal med andre ord nu levere beviserne for, at den hidtidige danske fiskeripolitik er troværdig, og jeg har da en helt klar fornemmelse af, at den dokumentation kan fremlægges, hvis bare vi sørger for at komme i sving hurtigst muligt.

Jeg vil gerne afslutte med, at Europa-Kommissionen faktisk har hjulpet os på vej i denne

sag på trods af vores svære situation, for man har jo efter fiskerirådsmødet taget det usædvanlige skridt at udsende et notat om den fremtidige politik, og her skriver man, at den nye regulering skal justeres i forhold til bestandene. Så her er Europa-Kommissionen altså lydher over for os, og derfor vil jeg da anbefale regeringen, og dertil har den Det Konservative Folkepartis fulde støtte, nu at arbejde aktivt for at få ændret beslutningen.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg vil kun kvittere over for den konservative ordfører og sige, at min oplevelse af det forløb, der har fundet sted, bestemt har været, at den konservative fiskeriordfører, fru Lene Espersen, har været konstruktiv, og jeg ser også frem til et konstruktivt samarbejde både med fru Lene Espersen og Det Konservative Folkeparti i det videre forløb. Det tror jeg vil være muligt, for vi ved godt, at dansk fiskeri er af så stor interesse for dansk beskæftigelse, at vi kan samles om det. Så det vil jeg gerne kvittere for.

Kristen Touborg (SF):

Den 30. oktober i år var en sort dag for dansk fiskeri. Den dag vedtog rådet af fiskeriministre et forslag om såkaldte tekniske foranstaltninger til bevarelse af fiskeressourcerne. Betegnelsen var misvisende, idet forslaget nemlig var en plan for yderligere forringelser af fiskeressourcerne. Mindstemålet på rødspætter nedsættes. Bomtrawlingen udvides, og udsmidningen af fisk får lov til at fortsætte.

Nordsøkonferencen om fiskeri i Bergen i marts 1997 har desværre ikke haft nævneværdig betydning for den fremtidige fiskeripolitik i EU og bestræbelserne på at gennemføre en bæredygtig fiskeripolitik. Det har været fremme, at ministeren helst havde stemt for formandskabets forslag, forudsat at grænsen på den 55. breddegrad fastholdtes. Så kunne vi måske – måske ikke – have undgået nogle af de andre forringelser i forslaget. Én kommer i den forbindelse til at tænke på den Storm P.-tegning, hvor manden skærer halen af hunden for derefter igen at servere halen for hunden, og hunden – jah – den sidder jo pænt og logrer med den afskårne halestump.

For SF var den fremgangsmåde altså ikke spiselig. Derfor ønskede vi, at ministeren nedlagde veto, som det jo i øvrigt tidligere er sket på fiskeriområdet. Men da hverken de borger-

lige partier eller regeringen ønskede at spille det kort, endte det med, at ministeren kun stemte imod, da det ikke viste sig muligt at udsætte beslutningen.

Man kunne få den tanke, at en af grundene til, at modet svigtede ministeren og den borgerlige opposition, var den danske fiskeriindustri. Men selv om vi selv har nogle skidtfisk i lasten, burde vi alligevel have haft mod nok til at tage et opgør med specielt de hollandske bomtrawlere og denne ødelæggende fangstmetode.

Nu udvides det område, hvor der kan bomtrawles, yderligere helt op til Hvide Sande, samtidig med at mindstemålene for rødspætter også af hensyn til bomtrawlerne nedsættes fra 27 til 22 cm. Det er ikke, fordi de er interesseret i de små rødspætter, men fordi det er en del af bifangsten, når der fiskes efter små tunger. De små rødspætter har heller ikke nogen værdi for de danske fiskefabrikker; de vil formodentlig slet ikke have så små fisk, det er i hvert fald, hvad de tidligere har givet udtryk for.

Bomtrawlfiskeriet er nok den mest ødelæggende fiskeform, vi kender i dag. Man kunne sige, at havbunden bogstavelig talt pløjes op, og vi bør selvfolgelig gøre, hvad vi kan for at undgå, at den form for fiskeri fortsætter.

Hvis vi skal sikre et bæredygtigt fiskeri i fremtiden, er det helt afgørende, at vi får ændret EU's forføjede fiskeripolitik. Vi skal satse på friske, gerne daggamle, fisk, og vi skal satse på skånsomme fiskemetoder, selektive net, snurrevods- og kystfiskeri.

Ligesom i landbruget er der desværre ved at gå for meget storindustri i fiskeriet. Den udvikling er mulig at vende, men kun hvis den politiske vilje er til stede, og hvis forbrugerne får mulighed for at fravælge fisk, der ikke er fanget under bæredygtige former.

Det er SF's mål, at den ny bevidsthed om vore fødevarer, som vi har set slå igennem på landbrugsområdet, også breder sig til fiskeriet, så der kan opstå en frugtbar alliance mellem bæredygtigt fiskeri og den politiske og grønne forbruger.

Forslaget til vedtagelse er efter SF's opfattelse ikke så ringe endda. Vi lægger især vægt på pind 3, som vi har haft rimelig stor indflydelse på udformningen af. Pind 3 lyder: » – at styrke indsatsen for at fremme en bæredygtig fiskeripolitik både nationalt og internationalt i relation til selektive fiskeredskaber, maskemål, mindstemål og kvoter og for at fjerne discard-problemet,«

Da dette er forudsætningen for, at vi i fremtiden kan få et fiskeri, som er økologisk forsvarligt, finder vi, at det er godt for det fremtidige arbejde og den fremtidige fiskeripolitik, at vi får dette forslag vedtaget.

Formanden:

Jeg skal her afbryde forhandlingen og udsætte mødet. Det genoptages i dag kl. 13.00.

Mødet udsat kl. 11.59

Mødet genoptaget kl. 13.00

Forhandlingen genoptoges

Elisabeth Arnold (RV):

På Det Radikale Venstres vegne skal jeg sige, at det slet ikke er fiskeriordføreren, der holder denne ordførertale, men Europaordføreren. Jeg vil på forhånd gerne gøre afbigt for min manglende viden om detaljer vedrørende fiskerierhvervets vilkår og blot sige, at som Europaudvalgsmedlem får man meget hurtigt et indblik i mange detaljer vedrørende fiskerierhvervet.

Jeg glemmer aldrig et af mine aller, allerførste møder i Europaudvalget for snart 10 år siden, hvor daværende fiskeriminister Lars Gammelgaard gav mig et to timer langt foredrag om forskellen på vestmakrel og østmakrel. Se, det havde jeg ikke vidst noget som helst om i mit tidligere liv, så på den måde blev jeg klar over, at meget fiskeripolitik faktisk diskuteres i Europaudvalget. Det har jeg så prøvet at følge med i siden.

Det Radikale Venstre støtter hovedprincipperne i dansk fiskeripolitik. Vi går ind for en international regulering, vi går ind for, at fiskerierhvervet skal tage hensyn til en bæredygtig politik, og vi vil gerne bevare erhvervet som et aktivt erhverv til gavn for dansk økonomi, for dansk kultur og også for følgeerhvervene i de egne af landet, hvor der drives fiskeri.

De principper betyder tre ting: Det betyder for det første, at vi ikke kan undgå, at der kommer slagsmål mellem nationer, som kæmper om fiskerettighederne i de samme farvande.

Det betyder også, at vi skal have stor tålmodighed i de internationale forhandlinger, fordi vi skal diskutere og forhandle med mange for-

skellige nationer, med mange forskellige interesser eller rettere sagt nøjagtig de samme interesser, som vi har, nemlig at skaffe størst muligt og bedst muligt udbytte af fisk til vores fiskere.

Op for det tredje betyder det også, at det kræver en vis selvdisciplin. Når først vi har indgået aftalerne, skal vi selvfølgelig holde dem, så skal vi ikke overskride kvoterne, og vi skal overholde de regler, vi selv har været med til at fastlægge.

Det kræver også ryggrad hos politikerne. Man skal kunne stå imod presset fra dem, der synes, at der er blevet taget noget fra dem. Vi skal kunne sige til dem, at det her gør vi, fordi vi skal have en bevaringspolitik for de vande, vi fisker i. Vi skal sikre os, at de fisk, vi fisker, ikke betyder, at bestandene uddør, så der ikke er noget til den næste generation af fiskere.

For os at se er der ikke noget alternativ til internationale reguleringer, og der er ikke noget alternativ til at få aftaler om, hvordan vi i fællesskab skal forvalte de ressourcer, som er os givet.

De internationale forhandlinger foregår for Danmarks vedkommende i EU, og i den her forbindelse med rødspættebestanden i Nordsøen har der været et forhandlingsforløb, som har været kritiseret. Det er altid en oppositions ret at kritisere den siddende regering til enhver tid, men i det her tilfælde synes jeg faktisk kritikken skyder langt over målet.

Der er en forhistorie, som i hvert fald går tilbage til oktober 1996, hvor der blev fremsendt et faktisk grundnotat til Europaudvalget, hvori det blev beskrevet, hvad det var, der blev forhandlet, hvad det var, der var hovedknasterne i det. Senere har sagen været oppe i Europaudvalget mindst to gange, før det endeligt i dette efterår blev taget op til mandatgivning i forbindelse med to møder i Europaudvalget i slutningen af september måned.

Så der er altså en lang forhistorie, idet Europaudvalget har diskuteret disse problemer flere gange, og mandatgivningen har også været diskuteret tidligere her i dag.

Ved mandatgivningen i Europaudvalgs-møderne blev det diskuteret, at der var tre problemer i aftalen: zonen, som ville blive flyttet op nordpå i Nordsøen, maskestørrelserne og mindstemål for rødspætter. Et af disse problemer mente ministeren, at han havde mulighed for at forhandle en forbedring på, andre problemer kunne muligvis være blevet løst, hvis der havde været mulighed for forhandling.

Ministeren blev imidlertid frataget muligheden for overhovedet at forhandle videre. Europaudvalget viste sig fra sin mest kontrære side og fratog ministeren enhver bevægelsesfrihed i forhandlingerne, og derfor blev resultatet dårligt. Det må vi sige; det blev dårligt. Ministeren blev nødt til at stemme imod et forslag, som alle øvrige EU-lande var for, og på den måde fik man vedtaget et forslag, som måske kunne have været påvirket fra dansk side.

Det synes vi ikke der er nogen grund til at være stolte af. Selv om jeg støttede ministeren i Europaudvalget, så er det kedeligt, at der ikke var et flertal, der var klar over, at der skulle forhandles.

Det forslag til vedtagelse, der nu er fremsat, som Det Radikale Venstre er medforlagsstiller til, maner til forsoning og lægger op til, at de to år, der skal gå, inden denne nye ordning træder i kraft, skal bruges konstruktivt, skal bruges aktivt fra Danmarks og fra fiskeriministerens side til at prøve at fastholde grænsen, f.eks. ved 55 grader nordlig bredde, prøve at forøge maskemålet og fastholde mindstemålet for rødspætter på 27 cm. Det Radikale Venstre synes, det er et godt forslag til vedtagelse, og vi håber, at det kan få bred tilslutning i Folketinget.

Niels Højland (FP):

Det har været en interessant, lang debat. Der er kommet mange udtalelser, skarpe og måske knap så skarpe, men mange interessante bemærkninger. Det, der går igennem som et gennemgående tema, er, at alle er enige om, at det er noget skidt, det her. Det er en dårlig løsning. Det er noget, som ingen rigtig kan være tjent med. Og jeg vil da gerne sige, at Fremskridtspartiet også mener, at det er en rigtig dårlig løsning, der her er lavet.

Det har altid været Fremskridtspartiets politik, at det med fiskeripolitikken skulle bygge på nogle grundting, bl.a. mindstemål for fiskearten, maskestørrelse og eventuel fredning i gydeperioden i nogle områder. Det er noget, enhver kan forstå, og det er det, som fiskeripolitikken skulle bygge på. Da man hørte, at det her blev vedtaget, og da jeg så kom ud til vestkysten og mødte nogle fiskere derhjemme, så sagde de: Jamen hvad er det da for noget, der bliver lavet derovre? Hvad er det da, I laver?

Det må efterhånden også være svært for Fiskerikontrollen at skulle ud og pege fingre og det, der er værre, efter fiskerne, når de fanger nogle fisk, der ikke holder mindstemålene, og

når de har nogle bifangster, når den her slags ting bliver lavet.

Det, der går igen, er jo, at der er en sorteper i det her spil, og den forsøger regeringen at spille over til Venstre og De Konservative, og Venstre og De Konservative forsøger at spille den over til regeringen. Det er det, der sådan set diskuteres i den her sag, for alle skal jo ud og forklare vælgergrupperne og fiskerne i særdeleshed, at det her er noget skidt, men at det er de andres skyld.

Men det var altså ikke så slemt, det, der blev lavet, at man turde og ville tage konsekvensen og nedlægge veto, udstyre ministeren med et veto, så man virkelig havde sagt nej til det. Så havde man haft respekt ude i fiskersamfundene og i den øvrige danske befolkning, og så var der helt sikkert blevet forhandlet igen. Døren ville ikke bare være blevet lukket for Danmark og man ville ikke bare have sagt, at så gør vi lige det, der passer os, hen over hovedet på jer. Så tror jeg bestemt, at man igen ville have forhandlet med Danmark om problemet.

Det, der skinner igennem, uanset om man repræsenterer Venstre, De Konservative eller Socialdemokratiet, magthaverne i det her land, er, at man endelig ikke må komme til at træde bureaukraterne over tæerne. Det kan ikke hjælpe, at vi gør det. Det må vi for alt i verden ikke gøre. Det, vi kan blive enige om, uanset hvilket parti vi tilhører herinde, er, at vi ikke må røre ved bureaukraterne. Dem skal vi være gode ved, for det er dem, vi skal rette os efter fremover. Det er dem, der skal styre os fremover, så vi skal i hvert fald ikke træde dem for meget over tæerne. Det er det, der skinner igennem.

Så laver vi et forslag til vedtagelse, som jeg ikke vil sige, at Fremskridtspartiet ikke vil støtte, for den ser sådan set god nok ud, men det er netop at lægge røgslør ud at lave en sådan vedtagelse. Men man kan da håbe, at vedtagelsen fører til noget godt. Det vil jeg da håbe.

Men kendsgerningen er, at det overordnede i det her simpelt hen er, at bureaukraterne skal have fred. Det er dem, der skal bestemme. Det må vi rette os efter, og så kan vi ellers slås lidt indbyrdes, for at vi kan bevise over for vore vælgere, at vi vil gøre noget for dem.

(Kort bemærkning).

Ole Stavad (S):

Jeg ved ikke, hvad det er for bureaukrater, hr. Niels Højland omtaler. Der er truffet en politisk beslutning. Den politiske beslutning har et ind-

hold, som vi fra dansk side ikke er tilfreds med, og den danske minister har stemt imod den politiske beslutning, der blev truffet den 30. oktober. Derfor synes jeg ikke rigtig, at det har nogen mening at forsøge at hænge nogle bureaukrater op som nogle skræmmebilleder.

Det er et politisk ansvar, som politikere i de 15 lande må bære, og hvis det er sådan, at der nogle steder er bureaukrater, der har for stor indflydelse på noget – det mener jeg i hvert fald ikke vi kan sige har været tilfældet i Danmark – så er det politikerne, der er for ringe, og ikke bureaukraterne, der er for gode.

(Kort bemærkning).

Niels Højland (FP):

Jeg kan kun give hr. Ole Stavad fuldstændig ret. Det er politikerne, der er for ringe, når man lader bureaukraterne styre det her selskab. Det er dét, der er kendsgerningerne. Jeg kan godt forstå, at man er led ved det. Jeg kan godt forstå, at hr. Ole Stavad forsøger at holde hånden over nogle embedsmænd.

Jeg har heller aldrig nogen sinde skudt på embedsmændene. Det vil jeg slet ikke gøre, for de gør kun det, de synes, de får besked på, og det, de måske føler trang til. De går lige så langt, som de kan. Det er klart. Det er menneskeligt. Men hvis politikerne her var deres ansvar voksent, så havde de sagt nej over for det, og det havde de gjort ved at nedlægge veto, slet ingen tvivl om det. Det er politikerne, der er for svage i det her spil over for bureaukraterne.

(Kort bemærkning).

Kristen Touborg (SF):

Jeg har lige et enkelt spørgsmål til hr. Niels Højland. Jeg synes, det er et mærkværdigt dobbeltrettet budskab, der kommer fra Fremskridtspartiets ordfører:

Samtidig med, at man siger, at forslaget til vedtagelse udelukkende er et spørgsmål om at lægge røgslør ud over sagen, så siger man også, at det da ikke kan udelukkes, at Fremskridtspartiet vil stemme for det.

Jeg har lidt svært ved at forstå det: Hvad er det egentlige budskab, som hr. Niels Højland kommer med? Er det det ene, eller er det det andet? Det burde jo ikke kunne være begge dele på én gang, men det er det tilsyneladende alligevel.

Addi Andersen (CD):

CD er enige med de partier, der sætter spørgsmålstegn ved, om det er i overensstemmelse med bæredygtig udvikling af rødspættebestanden i Nordsøen, at man tillader fiskeri efter rødspætter med et mindstemål på 22 cm i stedet for 27 cm, samt at reglerne for at fiske med små masker på 80 mm lempes.

CD har tidligere givet udtryk for, at bæredygtigt fiskeri af bl.a. rødspætter kan styres igennem maskemål med den usikkerhed, der er omkring det. Men alt det er fødevareministeren jo også enig i, så meningen med forespørgslen står for mig hen i det uvisse, selv om jeg kan have mine anelser.

Der er to år til, at reglerne træder i kraft, og i den mellemliggende tid har ministeren mulighed for at arbejde for Danmarks synspunkter. Det hilser jeg med tilfredshed, og det regner jeg med vil finde sted.

Jeg er enig med ministeren i hans udlægning af forløbet i Europaudvalget. Godt nok har der været megen snak frem og tilbage hen over bordet, men jeg forstod også, at mandatet til ministeren gik ud på at få udskudt beslutningen, og hvis det ikke lykkedes, skulle Danmark stemme imod. At der ikke var flertal i Europaudvalget for at nedlægge veto, kan man vel dårligt bebrejde ministeren.

CD kan stemme for det fremsatte forslag til vedtagelse, da jeg mener, at den klart udtrykker, at regeringen vil arbejde videre med sagen.

Fødevareministeren (Henrik Dam Kristensen):

Det har indimellem været en – synes jeg – god debat, som for nogle af tilhørerne har handlet om »technolocality«, hvis man må bruge det udtryk, men også sådan lidt generelt har handlet noget om EU. Jeg tror måske, at det på den baggrund var på sin plads også at få gjort det til en del af debatten, for medlemskabet er faktisk vigtigt for dansk fiskeri.

Det giver os adgang til en række farvande, som vi ellers ikke ville have mulighed for at kunne fiske i. Rent faktisk er det sådan, at Nordsøen er det vigtigste fiskefarvand for dansk fiskeri, og at fangsten i andre medlemslandes områder udgør omkring 70 pct. af den samlede fangstværdi for danske fiskere. Det er EU's aftale med Norge, der sikrer Danmark adgang til rige norske farvande. Tilsvarende aftaler indgår EU med Island, Færøerne og Grønland, og EU sikrer ved aftaler inden for

internationale fiskerierorganisationer Danmark adgang til andre farvande og bestande.

Jeg tror, at det vil være vigtigt at få slået fast i den diskussion, som vi ofte har om fiskeripolitikken, hvor vi meget tit hører om ting, som måske kan være bekymrende for enkelte fiskere, og som giver megen genlyd i den danske debat, at uden et medlemskab var dansk fiskeri rigtig dårligt stille.

En anden ting, som har været til diskussion her i dag, handlede om, hvor dårligt forberedt Danmark har været. Det er en af de diskussioner, som er vanskelige, for når resultatet foreligger, kan man altid påstå, at det skyldtes, at man havde gjort et for dårligt forarbejde. Det kan så også, vil jeg gerne indrømme, her være vanskeligt at argumentere stærkt imod, for resultatet er jo åbenlyst.

Jeg synes, det er lidt vigtigt at holde fast i, at Kommissionen forelagde sit forslag tilbage i oktober 1996 og Folketinget også i oktober 1996 fik kendskab til de elementer, der var i forslaget.

Fra første færd var det sådan, at Danmark helt specifik fokuserede på to områder, nemlig udvidelsen af bomtrawlfiskerimulighederne – dem, der har været så megen diskussion om i dag med flytning af kassen op til Hvide Sande – og en nedsættelse af mindstemålet for rødspætter til 22 cm, som faktisk undervejs har været nede på 17 cm.

Derefter gik arbejdet i gang. Der har været masser af møder i Rådets arbejdsgrupper. Danmark har deltaget og har prioriteret det højt at deltage og være velforberedte. Siden februar 1996 har vi haft et meget bredt udvalg siddende med repræsentanter fra alle dele af erhvervet, som vi løbende har fortalt, hvilke fremskridt der var sket, og hvor vi stadig væk havde problemer. Der er ingen, der er ingen overhovedet, som havde interesser i at følge det, som ikke også har haft gode muligheder for at følge det særdeles tæt.

Fra dag et har jeg været klar over, at det var problematisk først og fremmest i forhold til udvidelsen af bomtrawl-kassen og i forhold til nedsættelse af mindstemålene. Derfor har jeg også i mit politiske arbejde netop prioriteret de to ting særdeles højt. Jeg har undervejs konstateret – det er jo noget, man som politiker engang imellem konstaterer – at det kan være vanskeligt at få skabt tilslutning til de synspunkter, man selv synes er så indlysende.

Jeg tror også, det er vigtigt at få slået fast, at selv om vi har diskuteret de uheldige elementer, som regeringen vel at mærke fra første færd gjorde opmærksom på og har arbejdet for at forbedre, så er der også positive elementer og endda ikke så få i det, der er vedtaget omkring tekniske bevaringsforanstaltninger. Det hele er ikke så sort som sådant. Det synes jeg også er et budskab, som skal udgå fra debatten her i dag.

Det forhindrer ikke, at der er områder, som nu er så klart beskrevet, som Danmark fortsat vil være særdeles optaget af at få gjort noget ved. Det er forslaget til vedtagelsen i øvrigt også udtryk for. Nu skal vi bruge de kommende måneder, de kommende år til at forstærke vores argumentation. Her vil jeg også gerne sige, at jeg vil lægge meget vægt på, at også Danmarks Fiskeriforening går ind i den debat med den styrke, de nu måtte have i forhold til at påvirke deres søsterorganisationer rundt omkring.

Afslutningsvis vil jeg sige, at når vi så et øjeblik kigger væk fra diskussionen, spillet om sorteper, køen ved håndvasken osv., så synes jeg, der var et element i debatten, som for mig har været afgørende, nemlig det, at jeg fornemmer et meget bredt Folketing, som er optaget af bæredygtighedstanken, som er optaget af, at de flotte ord og tilkendegivelser eksempelvis på Nordsøkonferencen bliver til andet end ord. Ja, at Danmark fortsat vil være i front og være det land, der presser på, for at vi internationalt sikrer, at der kommer mere bæredygtighed ind i vores fiskeripolitik.

Er det det, der er situationen også efter debatten i dag, så har debatten ikke været så forgæves endda.

Kent Kirk (KF):

Jeg er enig med ministeren i de betragtninger om EU's betydning for dansk fiskeri, som ministeren kom med i sin indledning. Der hersker ingen tvivl om, at dansk fiskeris overlevelse også afhænger af vores medlemskab af EU, for uden et medlemskab ville mange fangstpladser være tabt for danske fiskere.

Jeg synes også, at den debat, vi har haft i dag, indimellem har været fremadrettet. Det, jeg måske kan være lidt ked af, er, at vi ikke havde debatten for et halvt år siden, og at vi ikke dengang fik vedtaget det her forslag til vedtagelse, for så havde vi netop fået lagt linjen for de initiativer, der skal tages for at få overbevist de andre lande om, at det, Kommissionen havde

foreslået, og det, der så også desværre blev vedtaget den 30. oktober for rødspættefiskeriets vedkommende, var forkert set ud fra en bæredygtig synsvinkel.

Nu har vi så haft debatten i dag, og nu har vi to år til at arbejde i, for reglerne træder først i kraft om to år. Og dér kan jeg garantere for, at både Det Konservative Folkeparti og Venstre vil gøre alt, hvad vi kan, for at støtte regeringen i, at vi får ændret reglerne for rødspættefiskeriet.

Som jeg netop også sagde i mit allerførste indlæg tidlig i morges, så har fiskernes opfattelse af rødspættefiskeriet jo altid været, at de ønskede et bæredygtigt fiskeri. Det har altid været Danmark, der har ønsket, at man havde et højt mindstemål og en høj maskestørrelse i det her fiskeri. Så der har aldrig været tvivl om, hvad dansk fiskeri gik efter.

Men træder de her regler i kraft om to år, så står vi virkelig med problemer. Så står vi med det problem, at også danske fiskere kan begynde at fiske små rødspætter med 80 mm. Ændringen af reglen om, hvornår man er på tungefiskeri – som går fra, at man skal have 5 pct. tunger om bord, til at man bare skal sige, man er på tungefiskeri – får nemlig også indflydelse på, hvordan danske fiskere kan opføre sig. Jeg ved i hvert fald, at der meget nemt vil opstå en konflikt i dansk fiskeri, hvis nogle danske fiskere skulle begynde at fiske efter disse regler, samtidig med at vi er i den situation, at vores egen fiskeindustri ikke er interesseret i at få disse små rødspætter ind. Så der er virkelig problemer, som skal løses.

Lad mig så afslutningsvis gentage mig selve: Havde vi da bare haft debatten i foråret, for så var ministeren blevet tvunget til at sætte det nødvendige analysearbejde i gang, som kunne have overbevist de andre lande. Jeg føler mig sikker på, at når vi får dokumentation for, hvor skadelig den her beslutning er, så vil ministeren ved at tage kontakt til Tyskland og Storbritannien også kunne få nogle forbundsfæller, der vil være parate til at arbejde positivt for at ændre det, for netop Tyskland og Storbritannien har jo altid delt Danmarks opfattelse af, hvad et bæredygtigt fiskeri er, når vi taler om rødspættefiskeri.

Så lad os nu gå i gang med at få løst det problem, der er opstået på papiret, således at det ikke bliver et problem i det praktiske fiskeri om to år.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 34 af Ole Stavad (S), Kristen Touborg (SF), Elisabeth Arnold (RV) og Keld Albrechtsen (EL) (se foran) vedtoges enstemmigt med 105 stemmer.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

14) Første behandling af lovforslag nr. L 105: Forslag til lov om ændring af hittegodsloven. Af justitsministeren (Frank Jensen). (Fremsat 27/11 97).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Formanden:

Samtale over hviskeniveau bedes fortsat uden for salen.

Dorte Bennedsen (S):

Dette forslag om ændring af hittegodsloven hører jo ikke til i den kategori, der revolutionerer verden. Til gengæld er det en fornuftig modernisering af nogle regler, der ikke har været ændret på i ganske mange år, og vi kan helhjertet støtte forslaget.

Erling Oxdam (V):

Jeg giver ordføreren for Socialdemokratiet ret. Det er et meget lille lovforslag. Det forekommer at være et af den slags, man siger, man tager under en oprydning i diverse love.

Men man vil altså nu gøre det muligt for dem, der har fået indleveret ting på offentlige institutioner, i forretninger og den slags offentlige steder, at beholde tingene i længere tid, end det hidtil har været tilfældet, hvor man straks skulle gå hen til politiet med det fundne hittegod.

Det er måske meget godt, medmindre det kan friste til, at nogle vil beholde det, men det er jo rigtigt nok, at den, der har mistet en ting, glemte den, jo typisk vil gå hen til det sted, hvor han mener, det kan have været, og ikke gå på politistationen. Omvendt så flyder der jo med